

ZÁPAS O DUŠI 127

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**ZIMA 2016
ROČNÍK 27**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milost

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Křesťan v multikulturní společnosti

**Žijte proto jako
děti světla...
(Ef 5,9)**

OBSAH

<u>Věrný Bůh</u>	2
<u>Hospodin je podíl mně určený</u>	3
<u>Svatost Boha</u>	4
<u>Mohamedovy války v dějinné perspektivě</u>	11
<u>Křesťanova odpověď na uprchlickou krizi</u>	14
<u>Svědectví</u>	19
<u>Multikulturalismus a křesťanská láska</u>	20
<u>Věrná služba je kontrakturní</u>	31
<u>Kazatel a text</u>	36
<u>Devět výhod výkladového kázání</u>	38
<u>Naučení o kazatelství</u>	39
<u>Moderní chvály a evangelizace</u>	40
<u>Sedm znaků hříchu</u>	43
<u>Dopisy čtenářů</u>	45

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,
Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-
van Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára
Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
Číslo 127 vyšlo 20. 1. 2016,
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na titulní straně: Kateřina Babická
Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova
1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

NA ÚVOD

VĚRNÝ BŮH*Jaroslav Kernal*

Milí čtenáři, držíte v rukou další, již sto dvacáté sedmé číslo Zápasu o duši. S tímto novým číslem vstupujeme do dvacátého sedmého roku existence našeho časopisu, což je důvod nejenom ke chvále, ale také k úžasu nad Boží milostí a věrností.

Bůh je věrný a již více než čtvrt století nad námi drží svou ruku. Z časopisu, který vznikl z potřeby posluchačů v zemi za železnou oponou, se stalo zavedené periodikum, jehož cílem je budovat čtenáře v poznání Boha a povzbuzovat je k oddanému křesťanskému životu.

Naše služba se v posledních letech rozšířila o webové stránky, kde je nejenom kompletní archiv Zápasu o duši (od prvního čísla z ledna 1989), ale také množství dalších článků, nahrávek a videí. Před čtyřmi lety jsme kromě toho začali vydávat internetový časopis Reformace, který má vést k hlubšímu studiu biblických témat (tento časopis nevychází v tištěné verzi a je dostupný pouze na internetu).

Na konci ledna budeme mít ve spolupráci s vydavatelstvím Poutníkov a četba v Brně již sedmou Zimní konferenci (tentokrát na téma Dílo trojjediného Boha v životě křesťana).

Kromě toho se společně s Poutníkovou četbou podílíme na vydávání některých knih, nejčastěji z ediční řady „Teologie do kapsy“.

Společně s tímto číslem časopisu jsme zaslali všem, kteří nás v loňském roce podpořili nějakou částkou (byť by to bylo „je-

nom na kafičko“, jak nám napsala jedna věrná čtenářka) drobnou publikaci, která se zabývá otázkou islámu. Chceme tak poděkovat všem, kteří naši práci podporují a umožňují tak dalším, kteří nás podpořit nemohou, aby se k nim časopis dostal. Jsme za všechny dárcce opravdu velmi vděční. Bez vás by časopis neexistoval.

Pokud byste si chtěli brožuru Svatá válka v islámu koupit (protože jste ji neobdrželi nebo byste chtěli více kusů pro své přátele nebo bratry a sestry ve sboru), je možné si jí objednat v Poutníkové čet-

bě (viz inzerát na zadní stránce obálky časopisu).

Bůh je skutečně věrný. Krok za krokem rozšiřuje naši službu a zachovává ji. Asi největší radostí je pro nás skutečnost, že se znovu začínají objevovat sbory, kde je Zápas o duši žádaným časopisem. Je to pro nás opravdu velké povzbuzení a děkujeme našemu velkému Bohu.

◆ *Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení! (Ž 100,4–5)*

HOSPODIN JE PODÍL MNĚ URČENÝ

James Janeway (1636–1674)

- ◆ *Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los držíš pevně, Hospodine. Měřící provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé! (Ž 16,5–6)*
- ◆ *Blaze lidu, jemuž se tak daří. Blaze lidu, jehož Bohem je Hospodin! (Ž 144,15)*

Žádnému národu ani rodině či člověku nemůže být uděleno větší milosrdenství než to, když Bůh přebývá uprostřed nich. Ceníme-li je dle výbornosti a bohatství, které jsme skrze ně obdrželi, vidíme, že je to ta nejslavnější. Oceňujeme-li toto milosrdenství dle ochoty, s níž nám bylo poskytnuto, tu vidíme, že je to ta největší přízeň, jež nám byla prokázána. Sláva Boží ochoty s námi se seznámit je zřejmá v podstatě tohoto daru. Člověk může obdarovat majetkem i lidi, které má velmi rád, ale sebe dát dokáže jen tehdy, když opravdu miluje.

Bůh štědrě obdarovává veškeré dílo svých rukou: Slunci prikazuje svítit na zlé i dobré a déšť sesílá na spravedlivé i na ne-

spravedlivé. Nemůžeme se však domnívat, že se stane podílem, přítelem, otcem či manželem toho, kdo nemiluje. Kdo se tedy nechce seznámit s Bohem, znevažuje tu nejslavnější přízeň, jakou kdy Bůh udělil člověku. Uvažujte nyní, jak velké provinení je potupit Boží lásku a že to je ta největší hanebnost. David nikdy nebyl tak pobouřen jako když amónský král odmítl jeho laskavost, kterou ukázal tím, že poslal služebníky, aby ho utěšili v zármutku ze ztráty jeho otce. I Bůh je velmi pobouřen, zamítáme-li a odhazujeme Jeho velká milosrdenství daná nám z Jeho nesmírné lásky. Co většího a lepšího nám Bůh mohl dát než sebe sama?

Zeptejte se Davida, co soudí o Bohu. Znal Ho velmi dobře, bydlel v Jeho příbytku a snažil se, aby se nikdy neztratil z Jeho přítomnosti a blízkosti. Ptejte se ho, zda shledal při NĚm něco nesprávného. Abychom lépe poznali, jak o NĚm smýšlel, na-

psal na více než jednom či dvou místech, jakého přítele měl v Bohu. „Měřící provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé!“ „Čím se tak chlubiš, Davide? Což i jiní nemají také království, jako máš

ty?“ Ne, tím se nechlubím; královská koruna náleží k vedlejším klenotům v mé klenotnici. „Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich.“

MULTIKULTURNÍ SPOLEČNOST V BOŽÍ PERSPEKTIVĚ

SVATOST BOHA

Marcus Denny

Na osobní (mikro) úrovni má každý své problémy, své těžkosti, obavy a úzkosti. Někteří lidé mají finanční problémy, jiní fyzické, další duchovní a někdo má problémy ve všech třech oblastech!

Na celosvětové (makro) úrovni to není o nic lepší. Každý den čteme, že Islámský stát zaútočil na dalším místě. Tisíce lidí opustily své domovy a vydali se do země zaslíbené – do Evropy. Jejich očekávání a počty jsou znepokojivé. V Rusku se prezident Putin zapojil do dalšího konfliktu. Proti komu je namířena ruská letecká kampaň v Sýrii, není zřejmé, zatímco situace na Ukrajině zůstává neradostná. Amerika začíná být znepokojena čínskými námořními aktivitami a budováním umělých ostrovů v Jihočínském moři. Írán se blíží k tomu, že bude mít atomové bomby.

Na mikro- nebo makroúrovni se zdá, že nás obklopují jen samé špatné zprávy. Jak má na takové události reagovat křesťan? My všichni potřebujeme pevnou půdu pod nohama, potřebujeme pevnost, hrad, a skálu, kde se můžeme skrýt.

V Písmu máme jeden úžasný vzor. Pokaždé než Bůh někoho postavil do těžké situace nebo zkoušky, dal mu krátce spa-

třit svou obrovskou moc a slávu. Mojžíš viděl hořící keř, který nebyl stravován ohněm. Viděl, jak se mu hůl změnila v hada a jako mu ruka zbělela malomocenstvím. Předtím, než Bůh svěřil Mojžíšovi velkou odpovědnost, aby vyvedl Jeho lid z otroctví, ukázal mu svou moc, ukázal mu, **kdo je**. Předtím, než Bůh nařídil Izajášovi, aby kázal lidem s tvrdým srdcem, dal mu spatřit svou zářivou slávu. Když Bůh povolal Ezechiela, aby kázal vzpurným lidem v exilu, zjevil mu svou moc. Ezechiel byl v přítomnosti Hospodinovy slávy tak ohromen, že padl na tvář a zůstal němý (Ez 3,23–27).

A přesto, když Bůh tyto muže pověřil konkrétním úkolem, byli naplněni vášní a silou, která převážila každé břemeno a těžkosti. Každá překážka se rozplynula při pohledu na Boha. Každá těžkost přestala být překážkou při pomyslení na to, kdo je Bůh. Jediné, co viděli a co cítili, byla velikost, svatost a sláva všemohoucího Boha. V komentáři ke knize Ezechiel napsal Ralph Davis:

Bůh se Ezechielovi ukázal ve své majestátosti, aby ho připravil ke službě. Hospodin se podobně zjevuje v celé

knize, aby ho povzbudil a ujistil, že je služebníkem všemohoucího Boha. Boží proroci byli v průběhu Starého zákona vystaveni zjevení Boží slávy, což přineslo do jejich služby nesmazatelný otisk. Když byli pověřeni určitým úkolem a ztráceli odvahu, připomněli si zjevení Boží slávy, kterou zažili. To je povzbudilo natolik, že pokračovali ve službě svému Hospodinu.

Podobně i dnes, když je někdo povolán do služby Pánu, měl by prožít povolání a setkání s Bohem na osobní úrovni. Pouze ve světle takového poznání může čerpat sílu a vytrvalost, aby pokorně sloužil – bez ohledu na to, za jakou cenu. Setkání s Bohem dodává vážnost a smysl povolání ke službě. Nemusí to být nezbytně nějaké vidění nebo emocionální prožitek, ale Duch svatý vtiskne Boží charakter do srdce samotného služebníka, který pak touží žít a sloužit ve světle Boží osoby, která je mu zjevena v Božím slově. Když někdo skutečně uvidí Boží slávu, už nemůže odmítnout, ale padne na tvář k zemi, aby tak uctíval všemohoucího Boha, stejně jako to udělal Ezechiel.

Když člověk pozná velkou slávu a Boží moc, každý problém a těžkost vypadá jako zrnko písku. To je důvod, proč budeme studovat Žalm 99.

Tento žalm je rozdělen do tří částí a každá končí frází „je svaté“, což znamená, že jádrem toho žalmu je Boží svatost. Každá část tohoto žalmu říká něco o Jeho svatosti.

I. Boží svatost je svrchovaná (v. 1–3).

II. Boží svatost je spravedlivá (v. 4–5).

III. Boží svatost je milosrdná (v. 6–9).

Každá část odhaluje něco o Boží svatosti, ale také očekává reakci na toto poznání. Naším cílem je přemýšlet o pravdách Boží svatosti a správně podle nich jednat.

I. Boží svatost je svrchovaná (v. 1–3)

◆ *Hospodin kraluje! Národy trnou. Trůnící na cherubech! Země se zmítá. Velký je Hospodin na Sijónu, nad všechny národy vyvýšený. Necht' vzdávají chválu tvému jménu, velkému a budícímu bázeň – je svaté! (Ž 99,1–3)*

Autor přikazuje, abychom Boha uctívali, protože je svatý. Slovo *svatý* popisuje něco odděleného, odlišného ode všech kolem sebe, něco úplně unikátního. Bůh je úplně jiný. Bůh je Stvořitel. My jsme stvoření. Bůh není součástí stvoření. Nikdo není **svatý** jako On. Svatosť Boha není jenom morálnost nebo ryzí charakter. Svatosť Boha není jenom o tom, že Bůh koná stále dobro a nikdy nečiní zlo, ani o tom, že Bůh je světlo a není v Něm žádná tma. Vše, co jsme uvedli, jsou pravdivá prohlášení, ale to není vše. Autor pokračuje: **Hospodin kraluje!**

I to patří k popisu Boží svatosti. Boží svatosť je defino vaná jako Jeho naprostá svrchovaná vláda. To odděluje Boha ode všech ostatních králů, pánů a soudců, kteří vládnu světu. Bůh – a Bůh sám – kraluje. Na trůnu je Bůh, ne člověk. Světu nevládne a nikdy nebude vládnout Amerika ani Čína ani Rusko. Hospodin kraluje! Nejmocnější není Obama, Putin ani Evropská unie. Hospodin kraluje. Ne naše potřeby, nároky, ani těžkosti.

Všimněte si, že první slova tohoto žalmu jsou jako maják, jde o důležité sdělení. Není to pozadí. Není to kontext. Nejde

o úvod, ani nevysvětluje důvod. Prostě konstatuje, že **Hospodin kraluje**.

Autor chce, abychom pochopili, že Bůh je svrchovaný. A Jeho svrchovanost je svatá. Jinými slovy to znamená, že Bůh je **suverén**. Suverén znamená „člověk dokonale ovládající svůj obor, člověk prozíravý, vznešený, panovník a svrchovaný pán“. Suverén má „právo na neomezenou moc, právo nadvlády“. Být suverén znamená být nade vším. Být nejvyšší. Znamená, že nikdo není nad tímto panovníkem. Všichni ostatní jsou **pod** Ním a pod Jeho vládou. Znamená to, že Bůh vše ovládá, ale nikdo neovládá ani nekontroluje Jeho. Znamená to, že On požaduje a všichni a všechno je Mu podřízeno. Je jen **jeden** Suverén. Jeden Panovník. Jeden **vyvýšený** Král. To je význam prohlášení **Hospodin kraluje!**

Bůh požaduje, ovládá, kontroluje a panuje. Bůh řídí a vládne, On sám je na trůnu a nikdo jiný. Bůh je svatý a oddělený. Panuje nad všemi národy: „Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní toky; nakloní je, kam se mu zlíbí. Člověku se všechny jeho cesty zdají přímé, ale srdce zpytuje Hospodin“ (Př 21,1–2). **Nikdo není jako On.**

Není jako francouzský král Ludvík XIV., Král Slunce. S dětmi čteme historii světa a učíme se o mnoha králích. Ludvík se stal králem po smrti svého otce již jako čtyřletý chlapec, korunován byl jako patnáctiletý. Skutečně politické vlády se ujal později a na trůnu byl přes 70 let. Vládnout tehdejší Francii nebyl lehký úkol. Vedl téměř nepřetržitý řetěz válek, které Francii finančně a morálně zdevastovaly. Byl obdařen nejen značnou inteligencí, ale i arogancí.

Ludvík XIV. si nárokoval božskost. Prohlásil, že mu patří každé stéblo trávy a každá hrouda hlíny. Ve svých pamětech napsal: „Ve mém srdci preferuji slávu nad vším, i nad životem.“ Slunce v jeho erbů poukazovalo na jeho absolutistickou vládu. Ludvík rád dával lidem dary. Chtěl, aby viděli, že on je ten, který dává, a oni přijímají. Dával jim extravagantní dary, aby se cítili zavázáni. Ludvík měl na své zahradě stovky soch. Apollón, Neptun, Jupiter... měl tam všechny tyto bohy a každý z nich měl jeho tvář!

Ironií je, že jednoho dne se na lovu zranil, dostal otravu krve a zemřel na následky gangrény pomalou smrtí. Sluneční král zemřel jako pes. Tím i jemu Bůh ukázal, kdo je skutečně svrchovaný. Bůh ukázal Ludvíkovi i každému z nás, že **On kraluje, že On je svatý.**

Autor žalmu nepopisuje nějakého slabého zženštilého francouzského krále, který nosí napudrované paruky a chová na klíně pudlíka. Ukazuje mocného, vyvýšeného, svatého Boha. A to je přesně to, co si potřebujeme připomínat i dnes. Potřebujeme vědět, že Bůh je vyvýšený, mocný a vládne nade všemi. **Hospodin kraluje.**

Není to Obama, Putin ani armáda. Není to Zeman, Babiš, parlament nebo mafie. Není zvoleným státním úředníkem. Nemůže být obžalován. Nemůže být odvolán. Neexistuje státní převrat, který by Ho mohl svrhnout. V Jeho království neexistuje „Hra o trůny“. Jeden z největších vládců celé lidské historie, Nebúkadnesar, řekl:

◆ *Jeho vladařská moc je věčná, jeho království po všechna pokolení. Všichni obyvatelé země jsou považováni za*

nic. Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: „Co to děláš?“ (Dn 4,31–32)

Hospodin kraluje. A všimněte si rozsahu Jeho kralování ve slovech „**národy trnou**“. To znamená, že každý člověk pozná a zažije chvíle, kdy bude před Hospodinem trnout. Jeho království a vláda nejsou určeny jen jeho následovníkům a podporovatelům. Bůh nestojí na pódiu a neříká svým voličům: „Vám všem chci poděkovat za vaši podporu. Bez vás bych tady dnes večer nebyl! Jste zlatí! Jste jedineční!“

Jeho vláda není omezená těmi, kteří ho nenávidí. Jeho svrchovanost má moc nad vším lidem. Jeho svrchovanost má moc nad pohany v Africe. Jeho svrchovanost má moc nad muslimy na Středním východě. Jeho svrchovanost má moc nad každým falešným učením. Jeho svrchovanost má moc nad všemi ateisty v České republice. **Národy trnou.**

A všimněte si té výšky Jeho vlády. **Trůní na cherubech!** Cherubíni nejsou malá, roztomilá, baculatá, napůl nahá miminka, která létají všude s lukem a šípem, aby pomáhala lidem zamilovat se. Jsou to nejvyšší, nejsilnější, nejsvatější bojovníci, kteří planou ve slávě. Jedná se o nejvyšší ze svatých andělů. Divocí válečníci planoucí ve slávě. Jejich přítomnost by způsobila, že největší bojovník na zemi by ztratit kontrolu nad svými tělesnými funkcemi.

I tito bojovníci na té či oné straně jsou pod Boží svrchovanou mocí, protože Hospodin kraluje. Není nikdo na nebi, na zemi nebo v pekle, kdo by nebyl pod vládou Boha. Vůči takové pravdě a poznání

existuje jenom jediná reakce: **Země se zmítá.** Běda těm, kteří vládnou. Běda těm, kdo jsou pod vládou tohoto svatého Boha, a přesto nežijí v podřízenosti!

Je to varování pro všechny. I my se musíme třást. Musíme se chvět v uctívání a klanět se v pokorě jedinému opravdovému svrchovanému Králi.

Druhý verš nám vysvětluje proč:

◆ *Velký je Hospodin nad Sijónu, nad všechny národy vyvýšený. (Ž 99,2)*

Správná reakce je jen jedna:

◆ *Nechť vzdávají chválu tvému jménu, velkému a budícímu bázeň – je svaté! (Ž 99,3)*

Jen tak můžeme během utrpení vyznat spolu s Jobem:

◆ *Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno. (Job 1,21)*

◆ *Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný. (Job 42,2)*

Uprostřed velkých těžkostí můžeme říct s Davidem:

◆ *Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet. (Ž 4,8)*

Hospodin kraluje. Hospodin je ten skutečný král Slunce. Tady je ten, který je opravdu středem všech a veškerého dění.

II. Boží svatost je spravedlivá (v. 4–5)

◆ *Silou Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonáváš. (Ž 99,4)*

Králova moc miluje právo (ČSP). Potřebujeme pochopit, jak radikální je taková

fráze. Král, který miluje právo. Bůh nejenom kraluje, ale kraluje ve spravedlnosti. To je velmi utěšující verš v době nejistoty a nespravedlnosti.

Nejen v Americe, ale i kolem nás lidé propagují své ohavnosti, vyvyšují nemorálnost a očerňují ty, kteří nesouhlasí s jejich láskou ke zlu. Západní svět pohrdá právem a spravedlností Boží, vydal se cestou nepravosti, bez zábran vraždí miliony nenarozených dětí, považuje homosexuální svazky za rovnocenné s manželstvím, jde prý jen o další krok vývoje člověka. Křesťané už jsou nejen umlčováni, ale i pronásledováni v zemích s křesťanskou tradicí, a víme, že nás čekají daleko horší věci. Písmo dokonale popisuje takové jednání:

◆ *Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají.*

(Ř 1,32 ČSP)

Mnozí křesťané jsou znepokojeni současným děním. Nejen po stránce ekologické, ekonomické, etické, ale mají obavy, že doba svobody končí. Bojí se pronásledování. Ve skutečnosti už pronásledování začalo, a lidé jednájí, jako by Bůh byl zbaven trůnu. Ale co říká ten žal? **Hospodin kraluje!**

Není divu, že to, co se děje ohledně imigrace, kdy denně přicházejí tisíce uprchlíků muslimského vyznání, znamená, že tvář Evropy se mění. **A mají pravdu.**

Muammar Kaddáfí řekl před tím, než byl zabit, že islám zvítězí nad Evropou bez meče. Tím měl na mysli skutečnost, že pro Evropany rodina, manželství a děti nejsou společenský model, zatímco do Evropy migrují mnohačetné rodiny se

spoustou dětí. Za padesát let bude Evropa patřit islámu. A je to tak!

Ale chtěl bych se zeptat – **Kdo kraluje? Kdo je na trůnu?** Nečetli jste knihu Zjevení? Nečetli jste, že svět se zhoršuje a že před druhým příchodem Krista to bude na zemi vypadat tak, že zlo zvítězilo? To jenom potvrzuje, že všechno jde **přesně** podle Božího plánu. Všechny události dokazují, že **Hospodin kraluje. A kraluje ve spravedlnosti.**

◆ *Hospodin učinil vše k svému cíli, i svévolníka pro zlý den (Př 16,4).*

Před lety byly islámské národy před misiónáři a evangeliem uzavřené. Konverze ke křesťanství se trestá smrtí. Zatímco mešity rostou v Evropě jako houby po dešti, křesťanské kostely z muslimských zemích mizí a křesťané jsou masově vyháněni. Který Evropan nebo Američan může sloužit v Iráku, v Íránu, v Sýrii? Ale teď, ti, které bylo nemožné zasáhnout, **jdou k nám!** Teď budou žít s námi. Chtějí nás obrátit? Určitě! Chtějí, aby Evropa byla ovládána islámem. Ano. Mohou být úspěšní? Mohou. **Ale kdo kraluje v spravedlnosti?**

Mám praktickou otázku. Jsou Evropané spravedlivější než muslimové? Jsou Evropané, Američané nebo Rusové otevřenější k evangeliu než muslimové? V žádném případě! A kdo v Evropě už měl příležitost slyšet a přijmout Ježíše? Kdo má Bibli k dispozici? Kdo v Evropě už měl příležitost žít podle Jeho slova, ale místo toho odmítl Ježíše Krista?

Pokud Evropa, jak ji známe, končí, můžeme si být jisti, že stejně jako Bůh používal Babylon, aby potrestal Izraelce, tak Bůh používá Mohamedovo učení, aby po-

trestal národy, které kvůli křesťanství měli každou výhodu, ale totálně ji zavrhl.

Evropané se nemusí bát imigrace, nemusí se bát konce Evropy, nemusí se bát islámu. Mají a musí se bát Boha!

- ◆ *Bůh je spravedlivý soudce; každý den má Bůh proč vzplanout hněvem. (Ž 7,12)*
- ◆ *Hle, Hospodinovo jméno přichází zdaleka, planoucí hněvem, v hustém oblaku dýmu; jeho rty jsou plné rozhořčení, jeho jazyk jako stravující oheň. (Iz 30,27 ČSP)*
- ◆ *Ale ničemovi Bůh říká: Proč si odříkáváš má ustanovení? Proč si bereš do úst mou smlouvu, když nenávidíš kázeň a když jsi má slova hodil za hlavu? Když vidíš zloděje, máš v něm zalíbení a svůj podíl máš s cizoložníky. Svá ústa propůjčuješ zlu a tvůj jazyk se zaplétá se lstí. Posadíš se, mluvíš proti svému bratru, haníš syna své matky. Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti to před oči. Pochopte to, vy, kdo na Boha zapomináte, abych vás nerozsápal a nebylo by, kdo by vás vysvobodil. (Ž 50,16–22 ČSP)*

Králova moc miluje právo! Boží svatost je spravedlivá svatost. Jeho svatost požaduje zadostiučnění za hřích. Jeho svatost požaduje ospravedlnění za Jeho jméno. A Jeho nekonečná svatost rozdává nekonečné soudy za naše nekonečné přestupky. Nemůže být něco děsivějšího, než vědomí, že člověk musí platit za své hříchy po celou věčnost.

Dovolte mi malou ilustraci. Jednoho dne v březnu jsem přijel domů a vzal z poštovní schránky vekou obálku. Byla

tlustá a důležitá. Na té obálce bylo napsáno velkým písmem IRS – americký **finanční úřad**. Byla to finanční kontrola mého daňového přiznání z roku 2013. Chtěli záznamy, výdaje, příjmy, tabulky, účty. Chtěli všechny informace a chtěli, aby to bylo u nich v USA za deset dní!

A měli právo a moc požádat. Asi každý **finanční úřad** může dělat náhle ze života noční můru. Na národní úrovni je finanční úřad suverénní! Mají právo kontrolovat vaše finance a zjistit, zda jste řádně zaplatili daně. Mají právo zkoumat veškeré doklady a zjistit, jestli se shodují. Mohou vám klást otázky, aby zjistili, zda říkáte pravdu. Mají právo vědět, co jste udělali s každou korunou! **Audit je soud**. A v USA je **finanční úřad** suverén.

O tom jsem neměl ani nejmenší pochybnosti. Deset dní jsem se cítil jako by to byly moje poslední dny na zemi. Celý týden se od rána do večera můj život točil kolem dopisu z finančního úřadu. Od rána do večera jsem připravoval každý doklad a připravil jsem se na rozhovor s úředníkem v New Yorku. Připravil jsem se na den soudu. Ale víte co? Ten dopis byl odeslán asi 10 dnů před tím, než jsem ho dostal. Ten dopis už byl na cestě, ale já jsem žil jako by všechno bylo fajn. Tato výzva byla v letadle, a já jsem pokračoval, jako by všechno bylo normální. Ten soud byl na cestě, ale já jsem to neviděl.

A stejně je to s Bohem. Bůh je spravedlivý soudce. A bude soudit každého. Pošta už je na cestě. Ten doklad už byl poslán. Ježíš už se vrátí. Ale kdo to ví? Kdo je připravený? A kdo může obstát před Bohem v tomto dni?

- ◆ *Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se před podnožím jeho nohou – je svatý!* (Ž 99,5)

Udělal jsi to dokonale? Žil jsi život v chvále? **Bůh je spravedlivý**, ale my nejsme:

- ◆ *Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.* (Ř 3,10–12)

Kde můžeme najít naději? Jak můžeme obstát v auditu u Boha, který sedí na trůně?

III. Boží svatost je milosrdná (6–9)

- ◆ *Mojžíš a Áron byli z jeho kněží, Samuel z těch, kdo vzývali jeho jméno; k Hospodinu volali a on jim odpovídal. Promlouval k nim z oblačného sloupu; dbali na jeho svědectví a na nařízení, která jim dal. Hospodine, Bože náš, ty jsi jim odpovídal, byl jsi jim Bohem, jenž promítá, i když jsi jejich skutky stíhal pomstou. Vvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svaté hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý!* (Ž 99,6–9)

Ještě jednou verš osmý z ČSP:

- ◆ *Hospodine, Bože náš, tys jim odpovídal. Byl jsi jim Bohem, který odpouští, ale mstil ses za jejich křivé jednání.* (Ž 99,8 ČSP)

Hebrejské slovo „**odpouští**“ znamená „vzít pryč“. To znamená, že jsme měli něco, ale Bůh to od nás odejmul. Co od nás Bůh vzal? Na Golgotě Bůh vzal naši nespravedlnost a vložil ji na svého spravedlivého Syna. Na Golgotě byly všechny hříchy odkryty. Na Golgotě byla tvoje duše odhalena. Tvoje modlářství, tvoje sobectví, tvůj nevděk,

chamtivost, chtíč, hrabivost, a pýcha, všechno tam bylo odhaleno a vloženo na Ježíše Krista. A ten plný, nespoutaný, věčný spravedlivý Boží hněv byl vylit na Ježíše. Kříž je vyvrcholení Boží spravedlnosti, jakou svět kdy viděl. A Kristův kříž je největší důkaz, že Bůh bude soudit každého.

Ježíš Kristus nás zastoupil před auditem, zaplatil za naše hříchy, Jeho spravedlnost nám byla přičtena, abys mohl obstát v auditu před Bohem. To je důvod, proč verš osm může říct: **Byl jsi jim Bohem, který odpouští**. A to je důvod, proč je poslední část verše 8 tak důležitá. **Byl jsi jim Bohem, který odpouští, ale mstil ses za jejich křivé jednání**.

Chci, abyste viděli, že Bůh byl milosrdný k Mojžíšovi, a současně jednal spravedlivě. Mojžíš dvakrát udeřil svou holí do skály a kvůli tomu nevesel do země zaslíbené. Synové Árona přinesli před Hospodina cizí oheň, jak jim nepřikázal, takže vyšlehl oheň od Hospodina a strávil je a zemřeli před Hospodinem. Dva synové Éliho, Chofní a Pinchas, opovrhovali Hospodinovou přídatnou obětí a spávali s ženami u vchodu do stanu setkávání. Bůh je zabil. Ananiáš a Safira lhali Duchu svatému a zemřeli. Lidé v Korintu jedli chléb a pili kalich Páně nevhodně, provinili se proti tělu a krvi Páně a zemřeli. Jeden kazatel měl sérii kázání s názvem „Lidé, které Bůh zabil.“ Bůh je svatý. Není jako my. To je důvod, proč i my musíme žít ve svatosti:

- ◆ *Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je*

psáno: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý“. (1Pt 1,14–16)

Bratři a sestry, prosím, abyste mě dobře poslouchali. Vaše svatost je strašně důležitá. Svatost je důvod, proč vás Bůh zachránil. Ale musí nám být jasné, že všechno kolem nás i v nás **nechce**, abychom žili pro Boha. Jsme ve válce.

Když jsme byli v Americe, měl jsem hodně příležitostí strávit čas s lidmi a být jimi povzbuzen. Ale také jsme viděli, že duchovní válka je veliká. Čas od času jsme slyšeli, jak bratři a sestry, které dobře známe, odpadli od víry. Muži, kteří byli mými vzory, odešli od Krista. Lidé, kteří byli vzory křesťanského manželství, opustili své rodiny, muži odešli za milenkami. Setkal jsem se lidmi, kteří s námi sloužili na English Campu, a teď popírají, že Bůh existuje.

Bratři a sestry, hřích je mocný. Musíme se dívat na našeho svatého Boha a věřit, že Hospodin kraluje. Ne my. Ne ty. Ne my nebo svět. Bůh. Skotský kazatel, který změnil můj život, Sinclair Ferguson, říká:

V podstatě existují jen dva pastorační problémy. Prvním je přesvědčit ty pod nadvládou hříchu, že jsou pod nadvládou hříchu. Druhá je přesvěd-

čit ty osvobozené od nadvlády hříchu, že jsou osvobození od hříchu.

Bratři a sestry, můj úkol dnes je apelovat na ty, kteří nejsou obráćeni, že nejsou obráćení, a že dneska je den, kdy mají volat Pánu.

Ale pro vás, bratři a sestry, je mým úkolem vás přesvědčit, že jste osvobozeni od nadvlády hříchu. Už nemusíte poslouchat satana. Nemusíte poslouchat toho malého boha naší doby, to nesmíte! Poslouchajte **Boha!** A potom o NĚm mluve s dalšími. Váš úkol je ukázat těm, kdo žijí pod nadvládou hříchu, že jsou pod nadvládou hříchu. Váš úkol je říct lidem, že Boží soud přijde, že ten audit přijde, předvolání už je na cestě a mají se připravit! Budujte vztahy s nevěřícími. To vyžaduje čas a trpĕlivost, aby byli ochotni poslouchat a diskutovat o Bohu. Ale zatím musíme žít svatĕ. Jeden z nejlepších způsobů, jak to dělat, je řídit se tímto veršem:

◆ *Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanĕjte se směrem k jeho svatĕ hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý!* (Ž 99,9)

Svatí, usilujte o to, aby byl tento verš vaším nejbližším přítelem. Ať je tento žalm jedinou perspektivou, kterou potřebujete – **že Hospodin kraluje**. Amen.

MOHAMEDOVY VÁLKY V DĚJINNÉ PERSPEKTIVĚ

Abd al-Mashih

Mohamedovo svědectví, že **Alláh je jediný bůh** a vedle něj neexistují jiní bohové, vyvolalo u polyteistů v Mekce rozhořčený odpor. Zesilujícímu **hospodářskému bojkotu** muslimů předcházely žhavé

slovní přestřelky. Následovaly pomluvy, **pronásledování** sociálně slabých a **mučednická smrt** muslimských otroků. Mohamed svým 83 následovníkům radil, aby uprchli do Etiopie a hledali **azy**

u tamějších křesťanů. Po smrti jeho první ženy Chadžidži a jeho strýce z otcovy strany Abú Táliba, ztrácí Mohamed ochranu v Mekce a je nucen vystěhovat se do Jathribu (Medíny).

Před **útekem** uzavřel Mohamed s obyvateli Medíny pro sebe a své muslimy tři právně závazné smlouvy. Po svém příchodu do Medíny založil nejprve **multikultur-ní městskou správu**, ale jen do té doby, než získal dostatek moci k prosazení netolerantního **náboženského státu**. Avšak rostoucí chudoba stovky vystěhovalcůkých rodin z Mekky zapříčinila v jeho církevním společenství silící napětí. Aby tuto nouzi zmírnil, vyzýval Mohamed azylanty k přepadání a olupování mekských karavan, což však uprchlíci rozhodně odmítali (4,73–80). On jim ale pomocí svých „Alláhem inspirovaných“ ospravedlňujících súr vymýval mozek (2,216–218). A tak se stalo, že s ním 83 emigrantů a 231 medínských muslimů vytáhlo přepadat a olupovat mekské jarní karavany. Obrat do Mohamedova džihádu přinesla **bitva u Badru**, která skončila pro muslimy triumfem. Zajetí obyvatelé Mekky pak byli jako rukojmí vyměněni za vysoké výkupné.

V souvislosti se střídavým válečným štěstím následovalo zapuzení **židovských kmenů** z Medíny. Po jejich eliminaci „zdědili“ azylanti z Mekky jejich zem, jejich domy a nakonec i židovské ženy a dívky jako otrokyně (5,82; 33,26–27; 59,1–7 aj.). Během zákopové války Mohamed **úskočností** a dary rozdělil své nepřátele, kteří jej co do počtu převažovali. V ujednání z Hudajbijátu s nimi však uzavřel **kompromis**, podle kterého včlenil do svého is-

lámu okultní poutní cestu (hadž), pocházející z doby předislámské. Zdroje příjmů mekských obchodníků tím zůstaly zajištěny, i když přestoupili k islámu.

Protože Mohamed dále již nemohl přepadat mekské karavany, aby zásobil svůj náboženský stát vším důležitým pro život, poručil svým následovníkům, aby přepadali **beduínské kmeny** (49,14), židovské osady mimo obvod Mekky a Medíny a křesťanské obce v **severním Jemenu**. Po přepadení židovské oázy Chajbár se Mohameda pokusila otrávit jeho židovská konkubína, což nakonec vedlo roku 632 po Kristu k jeho smrti.

Islámské pokusy o ospravedlnění Mohamedových válek

Nábožensko-hospodářské konflikty až jmů v Mekce měly za následek povstání obchodníků proti vznikající islámské obci, žijící mezi nimi, a později vedly k bojkotu tohoto mladého společenství věřících, který trval léta. Proto chápou muslimové své vystěhování z Mekky jako **zapuzení**, které jim podle starého arabského zákona odplaty dává **právo se** na obyvatelích Mekky **mstít** (5,45; 42,41 aj.). Umírnění muslimové proto označují loupežná přepadání karavan za **obrannou válku**.

Sociální nouze muslimských azylantů v Medíně však hnala Mohameda k dalším a dalším kořistným výpravám proti obyvatelům Mekky i ostatním obyvatelům arabského poloostrova. Tyto loupežné výpravy se pod náboženskou rouškou proměnily v plánované **útočné války**. Sto roků po Mohamedově smrti se tímto výbušným způsobem rozšiřoval islám od

Indu k Atlantiku do **podoby světové říše**. Na tomto pozadí chápou fundamentalističtí muslimové „svatou válku“ jako akt poslušnosti vůči **Alláhovým příkazům**, vyzývajícím muslimy k útoku proti nevěřícím, neboť existence těchto nevěřících představuje pro muslimy pokušení k odpadnutí od islámu (2,193; 8,39 aj.). Řídí se heslem: „Alláh je na straně vítězů!“ (3,160; 5,56 aj.).

Je zbytečné klást si otázku, kdo má v této názorové odlišnosti mezi umírněnými a radikálními muslimy pravdu, neboť v obou případech správně rozhodnou ti, kdo mají větší moc. Jak zastánci islámských obranných válek, tak i ti, kdo volají po válkách útočných, dokládají své názory verši z koránu a Mohamedovým příkladem.

Špatně chápaný pojem „svatá válka“

Výraz „svatá válka“ se v koránu samém *nikde* nevyskytuje! Tento český, idealizující překlad nevystihuje pravý význam arabského slova džihád. V arabském jazyce je mnoho slov, označujících boj a válku, ale ne všechna se v koránu vyskytují:

a) Arabské slovo **kifah** označuje ideový boj. Hitlerova kniha „Mein Kampf“ se na Blízkém východě dnes stále ještě prodává pod titulem „*Kifahi*“. Tento pojem však nestojí v koránu **nikde**. Mohamed neakceptoval žádné čistě ideové nebo teologické diskuse, akceptoval pouze nabídky a používal výhrůžky k podrobení svých diskusních partnerů.

b) **Džihád** znamená „namáhat se, postoupit pro Alláha riziko spojené s námahou a obětí“. Tento pojem se stal *odborným islámským označením* boje muslimů

proti nevěřícím. Zahrnuje boj se zbraní. Tento pojem se v koránu objevuje více než 28krát (súra 2,218; 49,15; 66,9 aj.).

c) **Qital** označuje boj se zbraní v ruce, který má za cíl zvítězit nad nepřítelem násilím a pokud je to nutné, v boji jej zblízka zabít, s rizikem, že budu sám zabit. Toto slovo stojí v koránu v různých tvarech 33krát (súra 2,190; 3,13; 8,16; 47,20 aj.).

d) **Hiraba** nebo **harb** označují v islámu útok proti Alláhovi a Mohamedovi nebo islámské vyhlášení války těm, kteří odporují islámským zákonům. Tento pojem se v koránu vyskytuje pouze šestkrát. V súře 5,33 je použit v souvislosti s extrémní výhrůžkou těm, kteří islámu odporují, a představuje tudíž akutní nebezpečí pro každého Alláhova a Mohamedova nepřítele (súra 2,275; 5,33.64; 8,57; 9,107; 47,4).

e) Mnohá z těchto slov jsou v koránu použita společně s výrazem **Fi Sabil Allah**, což znamená tolik, co „na cestě Alláhově“ nebo „pro věc Alláhu“. Mnohdy jsou všechny ostatní pojmy pro boj nebo válku, které jsme právě uvedli v seznamu, vyjádřeny tímto výrazem, vyskytující se v koránu více než 45krát (súra 2,154; 24,22; 61,11; 73,20).

Přitom je tohoto výrazu 19krát použito současně s „usmrcujícím bojem“ (*qital*), 9krát s plným nasazením pro Alláha (*džihád*), 9krát s dary pro Alláhův podnik (*nafaga*) a 5krát s vystěhováním z Mekky „z vůle Alláhu“.

Toto zjištění nám ukazuje, že *džihád* v koránu neoznačuje „ideový či duchovní boj“, nýbrž se jím míní krvavá válka. Těchto 95 právně závazných veršů koránu, tvořících základ islámského válečného práva,

by mělo být chápáno na pozadí této reality, i když si to mnoho liberálních muslimů,

„chytrých azylantů“ nebo evropských humanistů nechce přiznat.

Z knihy Svatá válka v islámu.

KŘESŤANOVA ODPOVĚĎ NA UPRCHLICKOU KRIZI

Peter Hammond

- ◆ *Hostu nebudeš škodit ani ho utlačovat, neboť i vy jste byli hosty v egyptské zemi. (Ex 22,20)*

Jaká jsou fakta ohledně současné uprchlické krize a jaké síly za ní stojí? Co přinese budoucnost? Jak bychom měli reagovat?

Priority

Nejdůležitější je, aby hlavní prioritou byla trvale prioritou hlavní. Naši největší prioritou na zemi je přikázání milovat Boha celým svým srdcem, duší, myslí a silou, a milovat bližního jako sebe sama. „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33). Naše nejvyšší ambice je shrnuta ve slovech Velkého poslání, kde nám Pán Ježíš Kristus říká: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,18–20). Kristovo poslední přikázání musí být našim prvořadým cílem.

Modlitba a akce

Z Písma je zřejmé, že křesťané mají na situaci přistěhovalců reagovat s láskou a soucitem a snažit se jim ukázat nejen praktickou lásku v akci, ale být nápomocní v tom, jak uspokojit bezprostřední potřeby těch, kteří přišli o všechno. Současně

je máme účinně evangelizovat a národy vést k učednictví. Všechny národy.

- ◆ *Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy, je výrok Pannovníka Hospodina. (Iz 56,7–8)*

Rozumět době

Jsme povinni zajímat se a „rozumět času“ (1Pa 12,12 a dále), abychom věděli, co v dané situaci máme dělat a jak máme jednat. V prostoduché důvěřivosti není skryta žádná křesťanská ctnost. Musíme být moudrými správci toho, co nám Pán svěřil, což znamená, že opatrnosti není nikdy nazbyt. Ne všichni hosté, přistěhovalci a uprchlíci mají čisté úmysly. Na dav diváků během tradičního maratonu v Bostonu zaútočili bombami uprchlíci. Nicméně pohostinnost k **cizincům** je biblický příkaz:

- ◆ *Když tvůj bratr zchudne a nebude moci vedle tebe obstát, ujměš se ho jako hosta a přistěhovalce a bude žít s tebou. (Lv 25,35)*

Láska v akci

Pán jasně říká učedníkům, že mají být Jeho svědky v Jeruzalémě a celém Judsku (jim blízká kultura), Samařsku (jiná kultura, jež není příliš daleko) a až na sám konec země (na místech s odlišnou kulturou) – Skutky 1,8. Stejný úkol byl svěřen i nám. Máme překročit hranice, aby země

mohly slyšet Jeho hlas, máme hlásat Boží slovo národům, nohy a ruce naší víry mají ukázat a vyjádřit Kristovu lásku v praktických činech těm, kdo se octli v zoufalé a bezvýchodné situaci.

Ujmout se nepatrných

Pán popisuje den soudu, kdy poukáže na neužitečné služebníky, kteří nesytli hladové, nedali napít žíznivým, nenavštívili bratry ve vězení, neujali se pocestného, neoblékli nahého, nenavštívili nemocného, ... a potom jim řekne: „*Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!*“ (Mt 25,41). Neužiteční služebníci nejsou souzeni za zlo, které napáchali, i když i to je vážné, ale jsou souzeni za dobro, které neprokázali. Vědět, co máme dělat, a při tom zůstat neteční, je hřích: „*Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích*“ (Jk 4,17).

Víra má řídit naše kroky

Z Boží milosti máme stovky tisíc křesťanských misionářů, kteří působí po celém světě. Žijí v odlehlých končinách, slouží v uprchlických táborech, v konfliktních oblastech, na ulicích a slumech. Existuje obrovské množství odvážných a biblických iniciativ k dosažení těch, kteří ještě dobrou novinu neslyšeli, a těch, kteří pečují o potřeby nuzných. Křesťané docházejí do věznic, nemocnic, slouží nemocným, osamělým, starým, utlačovaným, těm, kdo propadli alkoholu a drogové závislosti, i těm, kdo prchají před násilím a útlakem. Naše víra musí mít nohy a ruce ochotné pomoci. Nejúčinnější kázání je životní integrita křesťanského soužití, přátelství, zájmu o druhé, jejíž nedílnou sou-

částí je obětavá služba v obtížných situacích a praktická pomoc v uspokojování naléhavých potřeb. Svými slovy a skutky tak ukazují Kristovu lásku v praxi.

Péče o nemocné a potřebné

Svět před Kristem byl svět bez nemocnic, svět bez charity a svět bez úcty k životu. Nemocnice byly inovace křesťanství. Proto je symbol uzdravení – kříž – na každé nemocnici i dnes. Ošetřovatelské profese byly založeny křesťany, jakou byla např. Florence Nightingale – z čisté oddanosti Kristu. Jedno z historicky největších humanitárních hnutí, Mezinárodní červený kříž, založili evangelikální křesťané jako reakci na výzvy Písma, abychom pečovali o nemocné a trpící. Celá koncepce charity byla křesťanská iniciativa. Laskavost k cizím lidem byla před Kristem neznámá. Učení a příklad Ježíše Krista inspiroval věřící k největším činům štědrosti, pohostinnosti, obětavosti a službě chudým, nemocným a potřebným po více než 2000 let.

Pomoc trpícím

Například Velká Británie vydala od roku 2012 více než 900 miliónů liber na podporu syrských uprchlíků, pro něž nakoupila potraviny, stany, léky a další humanitární pomoc. Křesťanské mise poskytly obrovské množství praktické pomoci uprchlíkům z Iráku a Sýrie, kteří prchají před teroristy ISIS. Za loňský rok dodala organizace „Samaritan Purse“ (Samaritánův měšec) uprchlíkům v Iráku 20 000 přikrývek, 3 800 košů potravin, 5 000 polštářů, 7 500 matrací, 4 500 párů bot a spoustu dalších potřeb.

Obezřetnost je nutná

Ti, kdo někdy přijali do svých domovů narkomany, alkoholiky, bezdomovce nebo dívky a ženy, které procházely existenční krizí během těhotenství, byli až příliš často odměněni krádeží a poškozováním majetku, dokonce i zneužitím dětí. Opatrnost a uvážlivost je tedy na místě.

Všimněme si, že osoby poskytující první pomoc nosí masky a rukavice, aby se ochránili před infekcí. V letadlech během bezpečnostních instrukcí připomínají, že v případě nutnosti si máme nejdříve nasadit kyslíkovou masku sami, teprve potom pomoci dětem nebo ostatním cestujícím. Sotva můžete pomoci někomu jinému, pokud sami upadnete do bezvědomí nedostatkem kyslíku.

Skandální pokrytectví

Dánský ministr financí Claus Frederiksen řekl:

Jsem velmi rozhořčen postojem arabských zemí, které se samy topí v penězích, ale 57 islámských států přijímá jen velmi málo uprchlíků. To je naprosto skandální.

Mnozí poukazují na to, že Saúdská Arábie má dobře organizované stanové městečko, 100.000 klimatizovaných a ohnivzdorných stanů, v nichž lze pohodlně ubytovat až 3 miliony lidí, které jsou využity jen na pár týdnů pro poutníky přicházející každoročně na hadždž do Mekky. Tři miliony uprchlíků by mohly být snadno umístěny ve stanovém městečku mimo Mekku. Nicméně k dnešku není známo, že by Saúdská Arábie přijala jediného uprchlíka ze Sýrie.

Hidžra – náboženská emigrace

Je přirozené, že křesťané chtějí pomoci lidem v krizi. To je to, co křesťané vždy dělali. Snažíme se být dobrými Samaritány a oslovovat ty, kdo pomoc potřebují. Nicméně jsme také varováni, že s uprchlickou krizí čelíme tomu, co se nazývá hidžra. Hidžra není nic jiného než migrační džihád. Migranti se přesouvají do nové země, aby tam šířili islám. V islámu je hidžra považována za velmi záslužný čin. Korán prohlašuje: „*A kdo emigroval pro Alláha, najde na mnoha místech zemi hojnosti.*“ Hidžra je emigrace pro Alláha.

Rozmnožovat se a dobýt Evropu

Senior imám šejk Muhammad Ayed prohlásil ve svém projevu v mešitě Al-Aksa v Jeruzalémě, že muslimové musí využít migrační krize, aby se „v Evropě a s Evropany mísili a rozmnožovali“, a tak „ovládli nová území“. „*Budeme s nimi plodit děti, protože chceme zemi dobývat pro sebe a je „zašlapeme do země, dá-li Alláh!*“

Kolik muslimů je v Evropě?

Podle MuslimPopulation.com má Evropa již tři země s většinovou muslimskou populací: jsou to Albánie (79 %), Bosna (60 %) a Kosovo (90 %). Francie má 6 milionů muslimů (9,6 %), Německo 4 milionů muslimů (5 %), 13 % obyvatel Bulharska jsou muslimové, 34 % jich je v Makedonii, 4,9 % ve Švédsku a 5,7 % ve Švýcarsku. Ve Velké Británii je 4,6 % muslimů. V současné době žije v Evropě 56 milionů muslimů, což je 7,6 % celkové populace. Tento počet nezahrnuje Turecko, které usiluje o přijetí do EU.

Historické pozadí

Poprvé získal islám v Evropě oporu v r. 711, kdy Umajjad dobyl Španělsko. Odtud pokračoval do Francie, ale ve velké bitvě u Tours byl v r. 732 poražen Karlem Martellem (přezdíváným kladivo), byl zahnán na jih a zpět přes Pyreneje. Trvalo 800 let, než bylo Španělsko osvobozeno ze sevření islámu. Islám vstoupil do východní a jihovýchodní Evropy ve 13. století. Osmanská říše si porobila a po celá staletí utlačovala Albánii, Kosovo, Makedonii, Bulharsko, Bosnu, Rumunsko, Maďarsko, Řecko, části Ukrajiny a Ruska. V roce 1526 Turci dobyli a vyplnili Budapešť. Tehdy zajali 200 000 maďarských křesťanů a odvěkli je jako otroky do Turecka. Je pochopitelné, že Východoevropané vyjadřují hlasitý odpor nové invazi v podobě islámského trojského koně. Jejich země trpěly staletí útlaku a zotročení muslimskými Turky.

Egyptané jsou ve své zemi v menšině

Abychom pochopili, co je v sázce, je třeba vzít v úvahu osud Egypta a Byzantské říše. Po mnoho staletí byl Egypt největší ekonomickou a vojenskou velmocí světa. Nicméně v 7. století si Egypt podmanili a kolonizovali muslimští Arabové. Dnes tvoří egyptští Koptové sotva 12 % z celkového počtu obyvatel. Křesťanství je menšinovým náboženstvím v zemi, kde byli křesťané po tisíciletí většinou. Arabové utlačovali křesťanské Kopty po celá staletí.

Vyhazení křesťanství v Turecku

Po tisíc let byla Byzantská říše největší ekonomickou, vojenskou a politickou vel-

mocí světa. Přesto 29. května 1453 padlo největší město na světě. Konstantinopol padla do rukou muslimských Turků. Ti přemohli město ostřím meče, zmasakrovali desítky tisíc civilistů, včetně 12 000 těch, kteří se ukryli v největší křesťanské církevní stavbě na světě, v chrámu Hagia Sophia. Dnes se Konstantinopol nazývá Istanbul a území, kde byla po tisíciletí soustředěna křesťanská civilizace plná života, je územím dnešního Turecka. Dodnes jsou křesťané v Turecku nepatrnou a pronásledovanou menšinou. Naopak Turci jsou největší skupinou lidí na světě, která nebyla zasažena evangeliem.

Jak křesťanství vymřelo v severním Súdánu

Po 1000 let převládalo v severním Súdánu křesťanství. Od 6. století do 15. století bylo křesťanství oficiálním náboženstvím tří severních království – Nubia, Alwa a Makuria (později Datawo). Černí křesťané v Súdánu 900 let úspěšně čelili expanzi islámu na jih. Je to historický fakt, že křesťanská království severního Súdánu nepadla vojensky, ale skrze kontinuální migraci a příliv arabských obchodníků a řemeslníků do Súdánu, čímž křesťanská civilizace upadala, zatímco vliv islámu narůstal. Arabové uzavírali sňatky místními, a postupně ovládli místní tržnice a obchodní cesty. Křesťanství severního Súdánu bylo ekonomicky a nábožensky vyhubeno.

- ◆ *Budeš pomáhat svévolnému a milovat ty, kdo nenávidí Hospodina? Kvůli tomu se na tebe Hospodin rozhněval. (2Pa 19,2)*

Saúdské úsilí islamizovat Německo

Saúdská Arábie nabídla pomoc Německu tím, že pro uprchlíky postaví 200 mešit. Nicméně sami nejsou ochotni přijímat žádné uprchlíky. Migrantům nedávají potravinovou pomoc, neposkytují lékařskou péči ani jim nenabízí pracovní místa. Saúdská Arábie, Katar, Kuvajt, Bahrajn, Spojené arabské emiráty jsou všechny v blízkosti válkou zpusťosené Sýrie, ale zatím nejsou ochotné poskytnout alespoň dočasné přístřeší a bezpečí syrským uprchlíkům, kteří prchají před konfliktem, který právě oni sponzorují.

Reformace nebo islamizace

Evropa je v nebezpečí pádu do islámu. Existuje naléhavá a vážná potřeba obrody biblické reformace, nového a živého duchovní probuzení. Pouze křesťanství – pravda biblického křesťanství – dokáže čelit radikálnímu islámu. Sekulární humanismus a hedonismus nejsou pro islámský džihád rovným soupeřem.

Sebevražda evropského kontinentu

Odmítnutím křesťanství spáchala Evropa duchovní sebevraždu. Přijetím světského humanismu a přijetím tak početné islámské imigrace páchá sebevraždu kulturní a hospodářskou – sňatky s muslimy, výstavba mešit a madras (školy organizované islámskými obcemi) na celém kontinentu. Evropa zrazuje svoji minulost a vydává budoucí generace do muslimského otroctví. Odmítnutím Božího zákona může Evropa brzy padnout do područí islámského práva šaría.

Neznalost dějin má katastrofální důsledky

Ti, kdo zapomenou na poučení z historie, jsou odsouzeni opakovat své vlastní selhání. Pocit viny, manipulace a indoktrinace Evropu neutralizovala. Potřebujeme znovu poznat naši historii. Karl Marx prohlásil: „První bojiště je přepisování historie.“ Alexandr Solženicyn řekl na adresu Ruska o roce 1917: „Zapomněli jsme na Boha!“

◆ *Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, jež pro Izraele vykonal. Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích... (Sd 2,10–11)*

Přerušení budoucnosti

Sekularismus, humanismus, pohanství a hedonismus vykuchal Evropu – morálně, duchovně a eticky – vůči islámskému převzetí se stala bezbranná a bezmocná. Evropa sekularizovala vlastní školy a vydala budoucnost svých národů napospas. Její pohanské obyvatelstvo změnilo celou společnost. Evropa sama sobě přerušila právo na život a ukončila svou budoucnost. Přerušením těhotenství západní svět zabíjí vlastní děti. Tím, že životy, které byly zmařeny potratem, nahradí importem milionů muslimských migrantů, páchá Evropa demografickou sebevraždu.

Vyváženost pohledu

Existují dva extrémy, před nimiž chceme varovat: Existují lidé, kteří odmítají migrační krizi vidět. Jsou přesvědčeni, že nejde o žádný problém! Pak jsou tu ti, kteří paníc-

ky šíří strach a beznadějí! Oba tyto extrémní jsou falešné. Problémy musíme řešit poctivě a střízlivě. Vycházíme z toho, že člověk je zkažený a většina lidí žije ve vzpouře vůči Bohu a Jeho slovu. Za hřích nevíry nevyhnutelně sklízíme to, co sami rozséváme. Znovu bychom měli vyznat, že Bůh je svrchovaný a všemohoucí. V modlitbě je moc. Evangelium je Boží moc pro spásu všech, kdo věří. Jak tedy může křesťan říkat, že nemáme žádnou naději?

Probudte se!

Musíme se probudit a čelit naléhavé a vážné krizi. Většina církví spí nebo v duchu odpadlictví skomírá. Náš svět se řítí do záhuby. Aniž si to kdo uvědomuje, bezbožníci jsou na cestě do pekla. Naše modlitební setkání se konají zřídka a postrádají zájem a zápal pro věc. Většina evangelikálních církví se do evangelizace zapojuje málo nebo vůbec. Misijské vize jsou neurčité a mnohé, co se ve jménu misie odehrává, má málo co do činění s naplněním Velkého poslání. Máme jít ke všem národům a získávat učedníky, učit je poslušnosti, ne jim slibovat to, co se jim líbí. Musíme rozumět tomu, co je to islám, a měli bychom také muslimy evangelizovat.

Bojuj dobrý boj víry

- ◆ *Neboť Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyď se tedy vydávat svědectví o našem Pánu ... K tomu ti dá sílu Bůh...* (2Tm 1,7–8)

O co v tomto duchovním zápolej jde? O vlastní přežití: Buď zvítězí Boží zákon, nebo zákon šaría. Křesťanství, nebo islám. Reformace, nebo islamizace. Dokud máme čas, volejme k Bohu, jinak uslyšíme modlitby k Alláhovi pětkrát denně. Chceme-li přežít, musí se Evropa vrátit zpět ke Kristu. Evropa potřebuje biblickou reformaci a duchovní probuzení:

- ◆ *Pro sousedy jsme předmětem sváru, nepřátelům pro smích. Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a bude-me zachráněni!* (Ž 80,7–8)

Musíme s Boží pomocí získat Evropu a její obyvatele zpět pro Krista!

- ◆ *Chceš se na nás hněvat věčně? Stíhat hněvem všechna pokolení? Což nám nenavrátiš život, aby se tvůj lid z tebe radoval? Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, udělej nám svou spásu!* (Ž 85,6–8)

Zkráceno. Celý článek najdete na stránkách www.reformace.cz.

SVĚDECTVÍ

Jmenuji se Sarder a bydlím v Bangladéši. Nebyl jsem pouze řadovým muslimem, nýbrž vůdcem a učitelem muslimů ve své zemi. Obdržel jsem široké islámské vzdělání, korán jsem znal nazpaměť a stal se uznávanou autoritou. Mnozí četli mé knihy, novinové články a navštěvo-

valo mé přednášky o islámu. Byl jsem povýšen na muftího, který může podle islámského práva navrhnout rychlé a jednoduché řešení problémů, jak soukromých, tak i veřejných.

První pochybnosti o islámu se dostavily, když jsem při studiu písma pochopil,

že Mohamed je pouze hříšný člověk a k tomu, abych se dostal do ráje, mi nepomůže. Ještě více mě zarazilo, když jsem před dvěma lety u svého imáma uviděl Bibli. Varoval mě, abych v ní nečetl, protože by mne to odvedlo od víry a stal bych se kacířem. Pronásledovala mě otázka, proč imám onu Bibli četl sám? Byl jsem zvědavý a rozhodl se, že si jednu obstarám a začnu ji studovat. V ní jsem se dozvěděl, že do nebe mne může přivést jen Ježíš! Otázek bylo mnoho, ale po internetu jsem poznal přítele, který na mé otáz-

ky trpělivě odpovídal a vysvětloval mi evangelium. To mě přivedlo až tam, že jsem přijal Ježíše jako svého Spasitele a byl pak pokřtěn. Teď bych chtěl ve své zemi přivést k Pánu Ježíši i své muslimské přátele, aby i oni poznali, jak falešné a mylné jsou jejich představy, které veřejně šíří o Bohu. Má žena Manshumi je také na dobré cestě, aby poznala Ježíše. Náš problém je, že námi bude přibuzenstvo a muslimská společnost opovrhovat a budeme pro svou – pro muslimy kacířskou – víru pronásledováni.

MULTIKULTURALISMUS A KŘESŤANSKÁ LÁSKA

– pst –

Boží prozřetelnost

Moje babička, selka, běžná katolička říkávala: „Vše, co se na světě děje, je Boží dopuštění.“ Zнала růženec, Bibli nikoli. Jak by mohla, vždyť žádnou ani nevlastnila. V tom, že vše je Boží dopuštění, ale měla absolutní pravdu. I dnešní migrace z Blízkého východu a Afriky do Evropy je Boží, cílevědomé dopuštění, které se nám moc nemusí líbit. Hospodin, Bůh, totiž o sobě prohlašuje:

- ◆ *Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: **Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.***
(Iz 46,10)

Náš Bůh je ve všem svrchovaný. Je počátek i konec. Je alfa i omega všech fyzických věcí viditelných i duchovních skutečností neviditelných. Je to On, kdo stvořil věky, tedy historii, která se odvíjí v tomto prostoru a čase.:

- ◆ *... v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a **skrze něhož stvořil i věky.*** (Žd 1,2)

Bůh není subjekt svého stvoření, přestože jej cele prostupuje (Jr 23,24). Je prozřetelný, protože prozírá „zvenku“ celou, časoprostorovou, minulou, přítomnou i budoucí, historii. Ta nemůže být změněna, nemůže probíhat jinak než tak, jak ji na věčnosti, na nebesích ustanovil. Nikdo ji nemůže změnit:

- ◆ *Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? **Udělá, co se mu zachce.*** (Jb 23,13)

Boží chtění je spravedlivé a milosrdné ve všech skutcích, proto vyústí v ten nejsvatější důsledek, jenž je v naprostém souladu s Jeho svatou vůlí (Ž 145,17).

Rozdělení národů

Do Jeho svaté vůle také spadá rozdělení padlého lidstva na početné kultury, vzá-

jemně se lišící jazykem, zvyky, vzhledem, a pohledem na svět a bytí. Bůh prozřetelně rozčlenil celé padlé, hříšné lidstvo na odlišné národy, a určil jim ohraničená bydliště.

- ◆ *On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel [= katoikia, tj. bydliště].* (Sk 17,26)

Důvod byl prostý. Urbanismus, městská aglomerace, shluk lidí, dav, se cítí anonymněji, soustředí se více na hřích, člověčinu, humanistickou spolupráci, technický pokrok a v důsledku zavrhně Boha. Na druhé straně izolovanější, venkovský, obzvláště horský člověk, více pocituje svou závislost na „vyšší moci“. Proto bývá otevřenější k „nebeským věcem“, ať již v Božím, biblicky pravdivém nebo modlářském, falešném smyslu. Nikoli absolutně, ale obecně vzato směs, konglomerát lidí, má mnohem menší potřebu hledat Boha než zapadlejší, osamělejší lidé:

- ◆ *Bůh to učinil proto [= hranice lidských sídel], aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko.* (Sk 17,27)

Jak k rozčlenění lidstva na různé kmeny a národy došlo? Popotopní lidstvo neposlouchalo Boha stejně jako to předpotopní. Bůh výslovně Noemovi a jeho synům přikázal, aby naplnili zemi, tzn. aby se rozprostřeli po vši souši:

- ◆ *Bůh Noemu a jeho synům požeňnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi...“* (Gn 9,1)

Noemovi potomci se jistě rádi množili, ale k naplňování země se vůbec neměli. Setr-

vávali pospolu, koncentrovali se na sebe, na své schopnosti a na svůj sebestředný humanismus, který vždy prchá od Boha:

- ◆ *Celá země [= všichni lidé] byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. Na to řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“* (Gn 11,1–4)

Lidé byli jednotní v řeči i činech. Byli pyšní na svůj technologický pokrok. Vynalezli levnější a použitelnější pálené cihly. Polní cesty nahradili asfaltovými, do kterých se již vozy nebořily. Jejich pyšná touha po bohorovnosti jen kopírovala antropocentrickou touhu Evy a Adama:

- ◆ *Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojitě [=ze stromu poznání], otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.* (Gn 3,5)

Snaha vyšachovat Boha ze hry byla původní příčinou pádu člověka, potažmo celého stvoření, které měl spravovat. Tato touha po bohorovnosti přetrvává dodnes pod škraboškou humanismu. Bůh předešel tuto sebezničující touhu lidstva následovně:

- ◆ *I sestoupil Hospodin, aby shlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim řeč, aby si navzájem nerozuměli.*

I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Babel (zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi. (Gn 11,5–9)

Rozehnáním sebezbožňujících „synů lidských“ Bůh diferencoval lidstvo do mnoha rozličných kultur. Tak prodloužil historii lidstva za tím jedinečným, svrchovaným účelem, aby projevil svou výsostnou dobrotu, aby se slitoval a smiloval, nad kým chce, tj. aby v každé generaci spasil část svého zaslíbeného lidu z Židů a pohanů (Ex 33,19). Rozčlenil lidstvo do různých plemen a jazykově odlišných kultur, aby minimalizoval sjednocení lidstva. Sročení lidských kultur ve jménu člověka, humanismu, antropocentrismu je vždy namířeno proti Bohu. Kromě toho koncentrace lidí napomáhá hříchu, protože hřích vždy hledá společníka. Se vzrůstající hustotou obyvatelstva zločinnost stoupá, se snižující hustotou klesá. Např. až dvanáctkrát více vražd je dokonáno na sto tisíc obyvatel ve městech než na venkově. Kulturní jednotu postavená na základě hříšného humanismu Boha vylučuje, člověk se stává sám sobě bohem. Rozdrobenost a izolace kultur podporuje určitou touhu hledat Boha (Sk 17,27).

Písmo odmítá mísení kultur

Multikulturalismem myslíme ideologii, která hlásá, že na jednom geograficky a politicky vymezeném prostoru se může, ku prospěchu všech, souběžně vyskytovat více kultur, které si jsou jazykově anebo nábožensky výrazně vzdálené. Zastánci

blahodárných vlivů multikulturalismu věří, že se tyto paralelní kultury mohou ve jménu lidství vzájemně láskyplně „opylovat“. Sjednocování vzdálených kultur, jak jsme si výše uvedli, je v přímém rozporu s Božím záměrem. Je to humanistický, nikoli Boží úmysl. Bůh dbá na oddělení kultur. To platí obzvlášť, když šlo o tělesný Boží lid, o „kulturu“, kterou ustanovil sám Bůh starozákonnímu Izraeli:

◆ *Jestliže však přece odpadnete [= od „kultury“, kterou jsem vám dal] a přimknete se ke zbytku těch pronárodů, které ještě zbyly mezi vámi, a jestliže se s nimi spřízníte sňatkem a budete se mísit s nimi a oni s vámi, tedy jistotně vězte, že Hospodin, váš Bůh, už před vámi ty pronárody nevyžene. **Stanou se vám osidlem a léčkou, karabáčem na vašich bocích a trny v očích, dokud nevyimizíte z této dobré země, kterou vám dal Hospodin, váš Bůh.** (Joz 23,12–13)*

Stejně exkluzivně to platí, když dnes jde o duchovní, zaslíbený Boží lid, novozákonní církev stvořenou z Židů a pohanů:

◆ *Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spojení světa s temnotou? **Jaký souzvuk Krista s Beljálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami?** My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ (2K 6,14–16)*

Jestliže vám výše uvedené verše navozují mísící se dnešek, kdy do církve pronikají

častěji a ve větší míře světské hodnoty, není to čistě náhodná podobnost.

Neslučitelnost vzdálených kultur

Hospodin také slovy proroka Daniela předpověděl neslučitelnost vzdálených kultur. Babylonský král Nebúkadnesar měl sen, který zapomněl. Byl z něho ale tak rozrušen, že si na něj chtěl nejen stůj co stůj vzpomenout, ale i znát jeho výklad. Mudrcové a hvězdopřevníci nebyli sto mu sen připomenout, tím méně vyložit. Proto byli rozsekáni na kusy a z jejich domů se stalo hnojiště (Da 2,5,12–13). Sen byl veledůležitý, protože jeho výklad je Boží prozřetelné proroctví, které se vztahuje až k dnešním dnům, a dále, k druhému příchodu Pána Ježíše Krista.

Před Nebúkadnesara byl nakonec předveden Daniel, jemuž Bůh sen zjevil v nočním vidění. Daniel proto mohl králi sen nejen připomenout, ale i vyložit. Dále jen ve zkratce, zvidavější čtenář si jistě přečte celou 2. kapitolu knihy Daniel. Tedy, král Nebúkadnesar ve snu viděl velikou sochu:

◆ *Hlava té sochy byla z ryzího zlata, její hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny. (Da 2,32–33)*

Socha zobrazuje posloupnost lidských království, potažmo závažnou historii, tak jak byla ustanovena Bohem (Da 2,21a). Hlava reprezentuje Babylon, paže Medo-Persii, boky Řecko, nohy a prsty Řím. Významnost království, cena kovu, klesá od hlavy k patě. Daniel vyložil závěrečnou část snu, týkající se Římské říše, následovně.

◆ *Prsty nohou dílem ze železa a dílem z hlíny znamenají, že království bude*

zčásti tvrdé a dílem křehké. Že jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou, znamená, že se bude lidské pokolení mísit [= bude snaha mísit různé kultury ve jménu člověka], avšak nepřilnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlínou [= tomu zamezí Bůh].

(Da 2,42–43)

Dědicem a pokračovatelem Římské říše, v nejširším slova smyslu, je evropská civilizace, která svou kulturou, kolonizací, technologií, filozofií, uměním a právem ovlivnila do jisté míry všechny části světa. Římská říše je v Nebúkadnesarově snu zobrazena křehkými nohama ze směsi železa a hlíny. Celá socha, všechna historická království světa, ať jsou ze zlata, stříbra, mědi nebo železa, ve skutečnosti stojí na křehoučkých železno-hliněných prstech multikulturalismu. Bůh nedopustí rebylonizaci, nedopustí, aby se různé kultury plně sjednotily v uniformní, humanistické, bohorovné lidstvo. Tam, kde se člověk snaží, z pyšné „lásky“ k lidstvu, smíchat železo s hlínou v jedno, tam je vždy nakonec z Boží vůle pád.

Bůh již zmařil humanistickou touhu po sjednocení

V antropocentrických, bohorovných královstvích ze zlata, stříbra, mědi, železa a hlíny je slučování kultur zakódováno z mocensko-politických důvodů. Dnešní padlé, zbožštěné lidství věří, že je možné míchat různé kultury, protože jsou údajně rovnocenné. Nejsou. Mnoho důvěřivých a upřímných lidí propaguje multikulturalismus. Věří, že jednoho krásného dne se všechny kultury sjednotí v jedinečnou, humanistic-

kou, pacifistickou, altruistickou, globální, všeobjímající, láskyplnou kulturu. Kdyby tomu tak bylo, lidstvo by se navrátilo ke stavbě další babylonské věže bohorovnosti, namířené proti Nebesům. To Bůh nepřipustil a nepřipustí. Ježíš Kristus svým prvním a budoucím druhým příchodem již navždy vyloučil sjednocení lidstva.

Kristův první příchod

Ježíš Kristus se narodil na území Římské říše. Když přišel poprvé, stal se člověkem, aby nesl hříchy svého lidu, který Otec vyvolil, Syn vykoupil a Duch svatý znovuzrodil. Tak ustanovil výjimečnou, nemísitelnou „kulturu“ svého lidu v Kristu, která je ve své příčinné podstatě naproti protiklad všem zbývajícím lidským kulturám, uvězněných v Adamovi. Bůh si stvořil, jak slíbil Mojžíšovi (Ex 19,5–6), pro svou slávu, pro své království, své podané, kteří již dnes přebývají jak na zemi v tělech, tak v nebesích dočasně bez těl.

- ◆ *Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy [= satana] do svého podivuhodného světla [= Krista]. (1Pt 2,9)*

Všechny minulé i dnešní pokusy sjednotit lidstvo, veškeré úsilí přetrumfnout Boha mísením kultur bylo navždy odsouzeno k zániku již prvním příchodem Ježíše Krista. Bůh to zjevil králi Nebúkadnesarovi v závěru jeho snu, který mu připomněl Daniel.

- ◆ *Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhl kámen [= Ježíš Kristus] a udeřil do železných a hliněných nohou sochy [= do mí-*

sení kultur] a rozdrtil je, a rázem bylo rozdraceno železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odnesl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou [= Královstvím Ježíše Krista] a zaplnil celou zemi. (Da 2,34–35)

Ježíš Kristus je ten drtící kámen, který tříští humanistické snahy po sjednocení všech kultur ve jménu antropocentrismu, který je nepřátelský Bohu. Sám Ježíš Kristus je ta obrovská skála a kámen, na níž buduje svou církev, která zaplňuje celou zemi a kterou nepřemohou ani brány pekla, tj. lidská sebestřednost.

- ◆ *A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále [= která rozdrtila všechna zlatá, stříbrná, měděná i železno-hliněná království] zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. (Mt 16,18)*

Kristus je ta skála, nikoli Petr. Argument v kontextu přece pátrá po totožnosti Krista, nikoli Petra (Mt 16,13–18). Kristus a Jeho tělo, Jeho lid je ta síla, která maří na celém světě sjednocování kultur nepřátelských Bohu. Proto Evropská unie, aniž by si to uvědomovala, nechce o svých židovsko-křesťanských základech ani slyšet.

Kristův druhý příchod

Daniel dále vyložil králi Nebúkadnesarovi závěr jeho snu takto.

- ◆ *Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu [= konečné, věčné, králování Ježíše Krista na nové zemi a nebi, žádné další antropocentrické vlády].*

Rozdrť a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, neboť jsi viděl, že se utrhł ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlínu, stříbro i zlato [= Kristus při svém druhém příchodu rozdrť všechny lidské vlády a multikulturalismy]. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane [= první i druhý příchod Ježíše Krista]. (Da 2,44–45a)

Všechna současná i historická antropocentrická království a vlády budou s konečnou platností provždy rozmetány druhým příchodem Ježíše Krista. Přestane existovat možnost stavět další, humanistické, člověka oslavující babylonské věže, které by sjednocovaly bezbožné kultury, nutně namířené proti pravému Bohu.

◆ *Raduj se, nebe a svatí, apoštolové i proroci, protože Bůh vynesl nad tím městem rozsudek, jaký ono vyneslo nad vámi. A jeden silný anděl pozvedl balvan, těžký jako mlýnský kámen, vrhl jej do moře [= bezbožné národy] a zvolal: „**Tak rázem bude svržen Babylón** [= světový systém], **to veliké město, a nebude po něm ani památka**...“ (Zj 18,20–21)*

Mísení kultur v dnešní Evropě

Mísí se zde převážně vzdálené kultury, přičemž ani ta evropská, post-křesťanská, ani ty africké a asijské neznají biblického Boha zjeveného v Písmu. Z toho, co jsme si již řekli, vyplývá, že by bylo lépe, kdyby každá zůstala osamocena. Mísení těchto kultur jen urychlí a zesílí bolest nevyhnutelného a konečného pádu.

Každý normální, přirozený člověk, má v sobě Bohem vložený smysl pro slitování

nad trpícími. Sám jsem byl uprchlíkem s manželkou a s dvěma velmi malými dětmi, s jediným majetkem – batohem plným plenek, bez centu, mobilu, s minimálními informacemi, a v tehdejších USA bez jakékoli státní podpory nebo jazykové výuky. Amerika nám tehdy (1969) hmotně nepomohla. Přijala nás podmíněně na dva roky a dala nám svobodu v rámci zákona, což jsme v ČSSR neměli. I peníze za letenku jsme do posledního centu spláceli. Pomohli ale Američané. Dodnes zadržuji slzy, když si na to vzpomenu.

Dnešní, převážně muslimská migrační tsunami do Evropy je ve všem jiná. Je to masivní, organizovaná, destruuující invaze dožadující se pouze „práv“. Je to Boží dopuštění, je to Jeho soud. Při impotenci, přesněji sobectví Evropanů mít děti, a muslimské superporodnosti, je jen otázka několika desetiletí, kam se evropská postkřesťanská kultura z Božího dopuštění propadne. Obecnou paralelu vidíme v Izajášovi 10. Za Asýrii dosaďte současnou, převážně muslimskou invazi a za *rouhavý pronárod* dnešní postkřesťanskou, humanistickou Evropu:

◆ *Běda Asýrii, metle mého hněvu, té holi, skrze kterou projeví svůj hrozný hněv. Posílám ji na rouhavý pronárod, proti lidu, proti němuž plane má prchlivost; dávám jí příkaz, aby kořistila a kořistila, loupila a loupila, aby jej šlapala jako hlínu na ulicích. Ona si to však představit nedovede, neuvažuje o tom v svém srdci, myslí jen na to, jak by vyhubila, jak by vymýtila nemálo pronárodů. Říká: „Což nejsou mí velitelé zároveň králi? Což nedopadlo Kal-*

no jako Karkemíš? Nebo Chamát jako Arpád a Samaří jako Damašek?“ Jako sáhla moje ruka po královstvích bůžků – a jejich tesané modly byly nad jeruzalémské i nad samařské –, cožpak s Jeruzalémem a jeho modlářskými stvůrami nenaložím, jako jsem naložil se Samařím a jeho bůžky? (Iz 10,5–11)

Bůh však Asyřanům (muslimským nájezdníkům) v poslední den soudu medaile za zásluhy zničení rouhavého pronároda (humanistické, postkřesťanské Evropy) neudělí. Jejich konečné místo Bůh ustanovil v ohnivě lázni, přestože konají Jeho vůli, přestože je používá jako svou sekeru, pilu, metlu a hůl, aby projevil svůj hněv nad pronárody, které se klaní modlám humanismu:

- ◆ *Až Panovník přivede ke konci celé své dílo na hoře Sijónu a v Jeruzalémě, řekne: „Ztrestám asyrského krále pro ovoce jeho velikášského srdce, i to, co je v jeho povýšených očích proslavené, neboť řekl: »Vykonal jsem to silou své ruky a svou moudrostí – vždyť se v tom vyznám. **Zrušil jsem hranice národů, co nakupily, to jsem vydrancoval a jako býk jsem svrhl vládce z trůnu. Jako hnízdo nalezla má ruka bohatství národů; jako se vybírají opuštěná vejce, tak jsem vybral celou zemi. Nikdo ani křídlem nezamával, nikdo zobák neotevřel a nepípl.**« Což se smí sekerou hlebat nad toho, kdo jí seká? A pila povyšovat se nad toho, kdo jí řeže? Jako by metla mohla švihat toho, kdo ji zvedá, nebo hůl se vynášet, že není dřevo.“ Proto pošle Pán, Hospodin zástupů, na asyrské vypasence úbytě a pod asy-*

skou slávou to zapraská praskotem ohně. (Iz 10,12–16)

Humanistická láska

Všechn běh světa je udržován Boží obecnou milostí a láskou. Kdyby se Bůh ke svému stvoření obrátil zády (deismus), vše by se zhroutilo. Přesto nás nese a udržuje svým mocným slovem (Žd 1,3a), ačkoli si to hříšný člověk nezasluhuje.

- ◆ *... on dává svému slunci svítit na zlé [= lidé bez Krista] i dobré [= lidé v Kristu] a déšť posílá na spravedlivé [= ospravedlněné Kristem] i nespravedlivé [= neospravedlněné Kristem]. (Mt 5,45)*

Proto i ti, kteří Boha odmítají, mají často dostatek chleba, ošacení, střechu nad hlavou, zdraví, prožívají všemožná požehnání a potěšení. Bývají nadáni různými talenty, uměleckými sklony a zručnostmi, žijí v pěkném prostředí a netrpí nouzí. Celý tento svět je obraz Boží obecné milosti a lásky. Jen díky ní mohou lidé prožívat příbuzenskou lásku (storgé, *στοργή*), bratrskou lásku mezi přáteli (filia, *φιλία*) i erotickou lásku (erós, *ερως*) mezi manžely. Mohou se těšit z rodiny, dětí, přátelství, umění, vědy, sportu, práce, a často i z toho, že žijí v míru a hojnosti. I ti kdo Bohu odporují, jsou víceméně k sobě navzájem soucitní, zdvořilí, ohleduplní, usměvaví, štedří, nápomocní atd. Nicméně ani jedna stránka *obecné milosti a lásky* však nezahrnuje Boží odvěkou, bezpodmíněnou, *spásnou lásku a milost*, kterou Bůh zahrnuje svůj lid, tj. církev.

Člověk stojící mimo Krista chápe lásku v tomto *obecném* smyslu, tzn. horizontálně, humanisticky, pseudokřesťansky.

Neprávem se tedy bezvěrci a humanisté i v dnešní uprchlické krizi odvolávají na křesťanskou lásku a tradice. Jejich dobročinnost je motivována *obecnou láskou*, svědomím, které každému člověku do srdce vložil Bůh (Ř 2,15). Tento druh lásky je antropocentrický, miluje lidství, ale nemiluje Boha; nemiluje s ohledem na Boží slávu, miluje s ohledem na lidskou slávu, na lidské dobro – my to zvládneme. Pro mnohé dobrovolníky angažované v uprchlické krizi je Boží zájem o duši naprosto bezpředmětný. Jejich humanistická, horizontální láska je soustředěna na smrtelné tělo, nikoli na nesmrtelnou duši. Nicméně tato láska je pro běh světa naprosto nutná, bez ní by lidstvo záhy zaniklo. Jakkoli má původ v Bohu, je dočasná, člověk z ní má užitek jen pro tento vezdejší svět a život.

Boží láska – agapé

Znovuzrozený člověk v Kristu chápe lásku vertikálně, v Božím smyslu. Všeobecně, tedy i v dnešní uprchlické krizi, je jeho pomoc motivována tímto druhem lásky. Jak má milovat znovuzrozený křesťan?

- ◆ **„Miluj Hospodina, Boha svého, z celé ho svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe“.**
(Lk 10,27)

S druhou částí přikázání se v dnešní postkřesťanské Evropě ohání kdekdo. Jestliže však z tohoto verše vypreparujeme jen toto přikázání, a nad prvním zavřeme oči, potom z nás tato polopravda vytržena z kontextu učiní pseudokřesťany. Z textu nad jakoukoli pochybnost vyplývá, že prvotní láska k Bohu je příčina a druhotná

láska k bližnímu je důsledek. Milovat Boha a bližního je jeden, nerozdělitelný, láskyplný balíček. Je jasné, že zde Kristus vymezuje naprosto jinou kvalitu lásky, než tu, kterou lidé projevují ve vzájemné, horizontální pomoci. Opravdová, Bohem vložená láska (agapé, *αγάπη*) k bližnímu je nemyslitelná bez lásky *agapé* k Bohu. Milovat Hospodina je uschopněn jen ten, kdo je znovuzrozen z Ducha; a jen ten je také uschopněn milovat svého bližního opravdovou Boží láskou *agapé*. Láska *agapé* byla poprvé zjevena až příchodem Pána Ježíše Krista a přikázána pouze Božímu lidu.

- ◆ **Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali** [= vy, kdo jste ve Mně]; **jako já jsem miloval vás** [= nad kterými jsem se slitoval], **i vy se milujte navzájem.** *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.* (J 13,34–35)

Z předcházejících veršů (Lk 10,27; J 13,34–35) vyplývá, že láska *agapé* má vždy příčinu a účinek. Je vyhrazena pouze Božímu lidu, protože jen ten je Bohem uschopněn milovat Boha a následně bratra nebo sestru v Kristu. Láska *agapé* miluje teocentricky, kvůli Bohu, nikoli antropocentricky, kvůli člověku. *Agapé* upřednostňuje nesmrtelnou duši před smrtelným tělem bližního.

Jak se projevuje křesťanská láska?

Boží člověk miluje láskou *agapé* tak, jak ji vymezil Bůh. Zde jsou dvě zásadní definice.

- ◆ **Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle.** *Podle toho poznáváme, že v něm jsme.* (1J 2,5)

- ◆ *V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (1J 5,3)*

Láska *agapé* koná, je činná, zachovává Boží slovo, Jeho přikázání. Láska *agapé* je poslušnost. I humanistická, horizontální láska je činná, poslouchá však jen svědomí padlého člověka, nikoli přikázání Boha. Poslední přikázání vzkříšeného, oslaveného Pána Ježíše Krista apoštolům, respektive všem v Kristu, těsně před Jeho nanebevstoupením k Otci bylo:

- ◆ *Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. **Jděte ke všem národům** a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a **učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.** A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,18b–20)*

Křesťan miluje Boha láskou *agapé*, proto je schopen milovat tou nejvyšší láskou *agapé* nejen svého bližního, ale i svého nepřítel. Tato láska není prvotně soustředěná na člověka. Je to láska, která koná Boží vůli – *získávejte mi učedníky*, proto maximálně oslavuje Boha. Vzkříšený Ježíš třikrát Petrovi připomněl v příčinné souvislosti definici *agapé*, lásky k Bohu a bližnímu:

- ◆ *To se již [= Ježíš] potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení. Když pak pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, **miluješ mne víc než ti zde?**“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „**Pas mé beránky.**“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, **miluješ mne?**“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl*

*mu: „**Bud’ pastýřem mých ovcí!**“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, **máš mne rád?**“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „**Pas mé ovce!...**“ (J 21,14–17)*

Duše je nesrovnatelně cennější než tělo

Láska *agapé* primárně živí bližního duchovní stravou, Kristovým tělem a krví, až sekundárně jej živí fyzickou stravou; pakliže nejde o kritickou, nutnou, naléhavou pomoc. Duchovní strava, trávení Božího slova, následování Krista, je nesrovnatelně důležitější než trávení jídla v žaludku. Duchovní strava udržuje věčný život, fyzická jen ten vezdejší.

- ◆ *I umřel ten chudák [= který žil na hranici vyhladovění] a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč [= který měl všeho dostatek] a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.“ Abraham řekl: „**Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš.**“ (Lk 16,22–25)*

Přirozený člověk svými pěti smysly „ohmatává“ jen tento pozemský svět. Proto je dobré bydlo, zdraví, uznání, zábava a břicho často smysl jeho bytí.

- ◆ *... jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by*

se měli stydět, neboť smýšlejí přizemně. (Fp 3,19)

Následující verš stvrzuje tento princip:

◆ *Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět [= všechnu moc, oblibu a majetek světa], ale svůj život [= propojení s Kristem] ztratí? (Mt 16,26a)*

Ani zrak není nejdražší. Je lepší vejít do Božího království jednooký, než být uvržen do ohnivého pekla (Mt 18,9). Je lepší vejít do věčného života zmrzačený nebo chromý, než být s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně (Mt 18,8). Prostě je lepší doplazít se do nebe po břiše než vjet cadillacem do ohnivého jezera. Křesťanská láska *agapé* se tedy především obrací na chorou duši bližního, ať je to soused odnaproti nebo migrant, aby jí ukázala na Krista a Kristem jí pásla.

Kdo jsou Boží nepřátelé a přátelé?

Všichni v Adamovi, bez výjimky, ti, kdo neznají Krista, jsou Boží nepřátelé.

◆ *Jestliže jsme **my, Boží nepřátelé**, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život. (Ř 5,10)*

Boží vyvolený lid byl vykoupěn Ježíšem Kristem ještě v nepřátelském stavu. Přesto je Kristus po vykoupení již nazývá přáteli.

◆ *Už vás nenazývám služebníky [= otroky satana], protože služebník neví, co činí jeho pán. **Nazval jsem vás přáteli**, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. (J 15,15)*

Všichni, kdo neznají Krista a nenávidí Ho, musí nutně také nenávidět církve, tj. všechny vyvolené v Kristu.

◆ *Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa [= jste ze Mne], ale **já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.** (J 15,19)*

Všichni ze světa jsou tedy nepřátelé jak Krista, tak Božího lidu. Přesto každý křesťan v Kristu miluje hříšníky ze světa láskou *agapé*. To je ta činná láska, která Kristu získává z vyvolených nepřátel přátele pro Jeho slávu (Mt 28,18b–20).

Boží lid miluje své nepřátele

◆ *Já však pravím: **Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.** (Mt 5,44)*

Nyní je jasné, že podle Písma nejsou křesťanovi nepřátelé ti, kdo jej zbili, něco zlého o něm řekli, něco mu ukradli nebo mu jakkoli, i tím nejhrubším způsobem ublížili. Křesťanův nepřítel je ten, kdo není jeho sourozenec, bratr nebo sestra v Kristu; ačkoli může být jeho pokrevní příbuzný.

◆ *Myslíte, že jsem přišel [= Já, Ježíš Kristus] dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale **rozdělení!** Neboť od této chvíle bude rozděleno v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem, budou rozdělení otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni. (Lk 12,51–53)*

Bůh znovu a znovu způsobuje rozdělení. Nepřeje si jednotnou, antropocentrickou, Jemu nepřátelskou kulturu ani v rodině. Boží vůle je, aby Jeho lid pásl Jeho vyvolené ve všech rozdrobených lidských kulturách, a tak je sjednocoval v jeden lid v Kristu, v jednu Kristovu „kultu-

ru“ Božího království, která není z tohoto světa. Jednoduše řečeno Bůh přirozené lidi v Adamovi rozdrobuje do mnoha kultur a podkultur, znovuzrozené v Kristu sjednocuje do jedné Kristovy církve.

Láska *agapé* miluje všechny nepřátele, kteří neznají Krista, ať jsou to pokrevní příbuzní, známí, cizinci nebo migranti. Přeje si, aby poznali Krista. Ježíš prosil láskou *agapé* Otce, aby odpustil Jeho vrahům.

◆ *Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34a)*

Křesťan často nemiluje horizontální láskou. Má odpor k lidem, jako byli Herodes, Hitler, Stalin, Mao, zločinci, dnešní teroristé atd.; nebo je rozhněvaný na nevěřícího, který mu duševně, tělesně nebo hmotně ublížil. Přesto, protože neví, kdo patří k Božímu zaslíbenému lidu, miluje každého láskou *agapé* – *Otče, odpusť jim, vždyť nevědí co činí*. V tomto světle začínají dávat smysl i ty verše z Ježíšova kázání na hoře, kterým se nevěřící vysmívají a věřící často neví, jak jim rozumět.

◆ *Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Oko za oko, zub za zub“. Já však vám pravím, abyste se zlým [= s nespaseným, přirozeným člověkem, který není v Kristu] nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se chtěl s tebou soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej. (Mt 5,38–42)*

Vidíme, že Mojžíšovo Desatero nebylo a není nejvyšším mravním zákonem. Křesťan se přece řídí mnohem, mnohem vyšším zákonem Ježíše Krista, a vším, čím

vyučil své učedníky. Kdybychom přikázání z kázání na hoře interpretovali z hlediska horizontální, humanistické lásky, antropocentricky, s ohledem na padlého, nenasatného člověka, kterému není nikdy dost, potom bychom byli velmi brzy na mizině, jestliže bychom vůbec takové rozdání se do roztrhání těla přežili. Tyto a jim podobné verše musíme nutně interpretovat z hlediska lásky *agapé*, se zřetelem na Boží slávu. Když nám někdo znásilní jednu dceru, Ježíš Kristus přece nechce, abychom mu z humanistické lásky přivedeme ještě druhou. Kristus po nás chce, když nás někdo uráží kvůli Němu, abychom kvůli Němu snášeli další a další duchovní rány, aniž bychom je vraceli. Jistě nechce, abychom nechali z humanistické lásky k vrahovi pobít svou rodinu. Svoji rodinu nám Bůh přikazuje milovat. Jestliže nás ale někdo soudí kvůli Kristu, nechme se ještě více obvinít. Není přece nic radostnějšího, než být ve všem „vinen“ vírou v našeho Spasitele. Jestliže nás někdo k něčemu nutí, opět kvůli a jenom kvůli Kristu, nechme si to líbit. Ale kvůli prospěchu vypočítavého, hamižného a zlého člověka se nenecháme nikdy a nikým zneužívat. Neúnavně, kvůli Kristu, pochodujme třeba tisíc mil se svými nepřáteli, kteří Ho nenávidí, jen aby Jej v nás uviděli. Když se nám vysmívají kvůli Kristu, ať se vysmívají, radujme se, že i pohané vidí kdo je náš Král. Rozdávejme Krista i těm, které „nemusíme“, kteří se proti nám hrubě provinili, od nichž bychom se nejraději odvrátili, které v bratrském slova smyslu ani nemilujeme. Pro Krista si od našich nepřátel, kteří nenávidí Krista, nechejme

líbit mnoho duchovních urážek, nikoli fyzických. Kolik mého výsměchu trpělivě snášeli ti, kteří mi svědčili o Kristu! Víme přece, že někteří z našich nepřátel, kteří neznají Krista, kteří od věků patří k vyvolenému Božimu lidu, prohlédnou. Bůh jim stvoří oči, které Krista uvidí, dá jim víru.

Budme při tom. Křesťanova láska *agapé* k Bohu a bližnímu se projevuje zejména tím, že pase Boží ovečky, že nabízí chléb a plod vinné révy, že nabízí Ježíše Krista svým nepřítelům, kteří Ho neznají, ať jsou to blízcí rodinní příslušníci, soused nebo jakýkoli cizí migrant.

SLUŽBA CÍRKVE

PROČ MUSÍ BÝT VĚRNÁ SLUŽBA KONTRAKULTURNÍ

John MacArthur

Jednou z nezhoubnějších tendencí dnešní církve je až fanatická touha po uznání, akademickém přijetí, politickém vlivu, davech posluchačů, osobní popularitě a všemožných dalších znacích společenského postavení a pozemského uznání. Zdá se, že evangelikálové zapomněli, že máme zakázáno připodobňovat se tomuto světu (Ř 12,2). Naše mysl se má upínat k tomu, „co je nahoře, ne na to, co je na zemi“ (Ko 3,2). Nemáme prahnout po poctě, zvláště pak ne od světa, který je naplněn nenávisťí k našemu Pánu (J 15,18–20).

Když si však přečtete populární blogy a bestsellery o církevním růstu a filozofii služby, můžete nabýt dost jiného dojmu. Zdá se, že evangelikálové již přestali věřit, že světskost je hřích. Ti, kdo v hnutí udávají trendy, tlačí pastory, aby církev držela krok s postmoderní dobou. Výsledkem je armáda mladých církevních podnikatelů a rádoby megasborových magnátů, kteří se ze všech sil snaží, jak je jen možné, aby byli pluralističtí a liberální, aby sloužili potřebám v duchu hodnot postmoderní kultury. Tvrdí, že pokud se

tímto způsobem přiblíží světu, získáme zájem nevěřících a získáme je pro Krista.

Nevěřící ale nikdy nezískáme skrze programy a zábavu, propagační kampaň ani obsahu zbavená poselství evangelia a plytká kázání, která ukojí pocitovane potřeby lidí. Boží plán evangelizace je ve všech dobách stejný: církev musí s přesvědčením a jasně hlásat čisté evangelium, a to beze změn a kompromisů. „Je to Boží moc k záchraně“ (Ř 1,16) a „zalíbilo se Bohu skrze bláznovství této zvěsti zachránit ty, kdo věří“ (1K 1,21).

Misijní strategie, které oklešťují evangelium nebo ho nahrazují nejruznějšími programy a zábavou, nezískají opravdové věřící ani v této ani v žádné jiné době (Ř 10). Ve skutečnosti není úsilí o uznání světa ničím jiným než duchovním smilstvem. Právě tento obraz použil apoštol Jakub. Napsal: „Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím“ (Jk 4,4).

Mezi církví a světem byly vždy nesmiřitelné rozdíly. V padlém světě biblické

sdělení o hříchu a vykoupení nemá s kulturou a hodnotami světa nic společného. Křesťanské uvažování je v ostrém kontrastu se všemi světskými filozofiemi. Upřímná víra v Krista znamená popření všech světských hodnot. Biblická pravda odporuje všem světovým náboženstvím. Tím ale rozdílý nekončí. Věříme v Kristovu jedinečnost a výlučnost – v pravdu, že jedině sám Kristus je „Cesta, Pravda i Život; nikdo nepřichází k Otci než skrze [něj]“ (J 14,6). Tato pravda odporuje všem populárním hodnotám naší doby. Křesťanství je tedy ve své podstatě protikladem prakticky proti všemu, co tento svět obdivuje a uznává. „Nedivte se, bratři, když vás svět nenávidí“ (1J 3,13).

Je nemožné zůstat věrný Kristu a smílnit se světem. Ježíš přímo odmítá představu, že světská popularita je měřítkem úspěchu ve službě: „Běda, když o vás budou všichni lidé mluvit dobře; vždyť totéž činili jejich otcové falešným prorokům“ (Lk 6,26).

Dále vysvětluje: „... svět mne... nenávidí, protože já o něm svědčím, že jeho skutky jsou zlé“ (J 7,7). Jinými slovy to, že svět opovrhne křesťanstvím, pramení z morálních, ne intelektuálních důvodů: „Toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamílovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo jedná zle, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny“ (J 3,19–20). Bez ohledu na to, jak dramaticky odlišný může být svět, křesťanská pravda nikdy nebude v očích světa populární.

A i přesto najdeme prakticky v každém období církevní historie náboženské vůdce, kteří jsou přesvědčeni, že nejlepší způsob,

jak získat svět, je jít s dobou a vyhovět jeho světským choutkám. Takový přístup je vždy na úkor evangelia. Církev měla vliv pouze tehdy, když Boží lid odmítal kompromisy, stál pevně a směle hlásal pravdu bez ohledu na nepřátelství světa. Když křesťané ustoupili a přestali konfrontovat populární světské bludy s nepopulárními biblickými pravdami, církev vždy nevyhnutelně ztratila vliv a přestala se lišit od světa. O tomto faktu svědčí jak Písmo, tak i historie.

Křesťanské poselství nelze upravovat a překrucovat, aby vyhovovalo vrtkavosti světských názorů. Biblická pravda je pevná a neměnná, nepodléhá žádným změnám a nelze ji nijak poupravit. Oproti tomu se názory světa neustále mění. Z generace na generaci se trendy, módy a filozofie, které dominují světu, mění, a to někdy velmi radikálně. Jediné, co stále zůstává, je nenávisť světa ke Kristu a Jeho evangelium.

Je nanejvýš pravděpodobné, že ať už se ve světě objeví nějaký nový trend, nová metoda nebo ideologie, dlouho nevydrží. Pokud se můžeme z dějin něco naučit, je to fakt, že až naše pravdoučata dospějí, uvažování světa bude vládnout zcela nový a odlišný systém přesvědčení a hodnot. Generace zítřka odmítne dnešní hodnoty a filozofie. Ale jedna věc se nezmění: dokud se Pán nevrátí, aby ustanovil na zemi své království, ať už bude ve světě působit jakákoliv ideologie, bude stejně nepřátelská vůči biblické pravdě jako ty předchozí.

Modernismus

Podívejme se například na minulé století. Před sto lety byla církev ovlivněna du-

chem modernismu. Modernismus stojí na premise, že pouze věda dokáže vysvětlit realitu. Modernisté vycházejí z předpokladu, že co je nadpřirozené, není reálné.

Okamžitě mělo být zřejmé, že modernismus a křesťanství jsou už ze své nejhlubší podstaty neslučitelné. Pokud nic nadpřirozeného není reálné, pak je větší na Bible nepravdivá a nemá žádnou autoritu. Kristovo vtělení je mýtus (což ruší jakoukoliv Kristovu autoritu); všechny nadpřirozené prvky křesťanství, a to včetně Boha samotného, je třeba zcela předefinovat a začít místo nich používat přírodovědné termíny. Modernismus byl v jádru protikřesťanský.

Viditelná církev počátku dvacátého století však byla plná lidí, kteří byli přesvědčeni, že je možné a potřebné najít mezi vědou a křesťanstvím společnou řeč. Trvali na tom, že pokud církev nebude držet krok s vědeckými poznatky a okolním světem, pokud nepřijme modernismus, křesťanství nepřežije dvacáté století. Tvrdili, že církev bude pro moderního člověka méně a méně relevantní a důležitá, a tak samovolně zanikne. Církev se zaměřila na potřeby lidí, vzniklo hnutí „sociálního evangelia“, které vyzývalo církev, aby křesťané uplatňovali etické a morální principy ve společnosti. Programy boje s chudobou a vznik tzv. teologie osvobození, volaly po politických a sociálních reformách, zatímco poselství o osobním hříchu, spáse nebo zástupné oběti bylo odsunuto na vedlejší kolej.

Samozřejmě, že biblické křesťanství dvacáté století v pořádku přežilo. Tam, kde křesťané zůstali věrní pravdivosti

a autoritě Písma, církev vzkvétala. Ironií však je, že sbory a denominace, které modernistické náhledy přijaly, začaly ještě před koncem století vymírat. Mnoho grandiózních a téměř prázdných kamenných budov je dnes tichým svědkem o vražednosti kompromisu s modernismem.

Postmodernismus

Modernismus je dnes považován za zpátečnické myšlení včerejška. V sekulárních a akademických kruzích dnes dominuje postmodernismus.

Postmodernisté zavrhlí modernistickou absolutní důvěru ve vědu jako v jedinou cestu k poznání pravdy. Postmodernismus ve skutečnosti ztratil zájem o „pravdu“ a trvá na tom, že je nemožné být si jistý jakoukoliv absolutní, objektivní či univerzálně platnou pravdou.

Podobně jako modernismus, i blud postmodernismu je tragický krok špatným směrem. Oproti modernismu, který se stále ještě zajímal o objektivní pravdivost či nepravdivost základních přesvědčení, názorů a ideologií, postmodernismus popírá jakoukoliv možnost pevného poznání.

Pro postmodernistu je reálné cokoli, co jedinec považuje za reálné. To znamená, že „pravda“ se určuje subjektivně, je pouhým sociálním konstruktem, a proto podléhá změně. Podle postmoderního uvažování neexistuje nic jako objektivní, autoritativní pravda, která by se univerzálně týkala všech lidí.

Postmodernista přirozeně věří, že je nesmyslné přít se, zda je názor A lepší než názor B. Postmodernista se vzdal hledání objektivní pravdy, a ani neusilu-

je o „pochopení“ názoru druhého. Slova jako pravda a pochopení ztrácejí smysl a dostávají zcela nové významy. Je ironií, že toto „pochopení“ vyžaduje, abychom nejprve popřeli možnost poznat jakoukoliv pravdu. Tak se „pravda“ nestává ničím víc než pouhým osobním názorem, který je nejlépe nechat si pro sebe.

Základním a neoddiskutovatelným požadavkem postmodernismu je, že si nikdo nesmí myslet, že zná nebo má jakoukoliv objektivní pravdu. Postmodernisté často tvrdí, že všechny názory je třeba respektovat stejně. Proto se na první pohled může zdát, že postmodernismus pohání velkomyslná touha po harmonii a toleranci. Vše zní tak šlechetně a altruisticky. Skutečným kořenem postmoderního uvažování je však naprostá netolerance vůči jakémukoliv přesvědčení, které si nárokuje jakoukoliv univerzální pravdu – obzvláště vůči biblickému křesťanství.

Jinými slovy, postmodernismus stojí na předpokladu, který je neslučitelný s objektivní, Bohem zjevenou pravdou Písma. Tak jako modernismus, i postmodernismus ve své podstatě odporuje evangeliu Ježíše Krista.

Postmodernismus a církev

Dnes je církev plná lidí, kteří obhajují postmoderní myšlení. Někteří to dělají záměrně a úmyslně, avšak většina tak činí nevědomky. (Nasáli příliš ducha své doby a teď prostě zvracejí světské názory.) Evangelikální hnutí se jako celek stále vzpamatovává z dlouhé bitvy s modernismem a není připraveno na nového a tak odlišného protivníka. Mnoho křesťanů si dosud

neuvědomilo extrémní nebezpečí, které představuje postmoderní uvažování.

Nákaza postmodernismem se v církvích šíří. Právě proto tolik sborů přizpůsobilo metody své služby tak, aby pravda evangelia nebyla postmodernímu uchu tak nepřijemná. Právě proto se dnešní evangelikálové vyhýbají jasnému prohlášení, že Bible je pravdivá a všechny ostatní náboženské systémy a světonázory jsou falešné a lživé. Právě proto někteří lidé, kteří se nazývají křesťany, zacházejí ještě dále a záměrně popírají Kristovu jedinečnost a zpochybňují Jeho výrok, že jen On sám je jediná cesta k Bohu.

Biblické sdělení je jasné. Apoštol Petr tváří v tvář nepřátelskému davu vyhlašuje, že „v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni“ (Sk 4,12). Apoštol Jan napsal: „Kdo však Syna odmítá, nespátí život, ale zůstává na něm Boží hněv“ (J 3,36). Písmo znovu a znovu zdůrazňuje, že Ježíš Kristus je jediná naděje světa na spásu. „Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš“ (1Tm 2,5). Pouze Kristus nás může vykoupit z otroctví hříchu, jen On může zaplatit za náš hřích, a proto jen On může dát spásu. „A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá“ (1J 5,11–12).

Takové pravdy odporují základnímu principu postmodernismu. Činí si výlučný, univerzální nárok na pravdu a hlásají, že Kristus je jediná cesta do nebe, že všechny ostatní systémy víry jsou chybné.

né. Právě to učí Písmo. Právě to hlásala pravá církev napříč historií. Jedná se o základní sdělení křesťanství. Není možné ho nějak redukovat či přizpůsobovat, aby vyhověla postmodernímu vnímání.

Mnozí křesťané však přecházejí Kristovy výlučné výroky trapným tichem. Tím to však nekončí. Někteří lidé v církvi, a to včetně několika nejznámějších vůdčích postav dnešního evangelikalismu, začali tvrdit, že možná lze být spasen i bez poznání Krista.

Křesťané nemohou kapitulovat před postmodernismem, aniž by obětovali celou podstatu své spásné víry. Biblické učení, že Kristus je jediná cesta ke spasení, je zcela proti postmoderní koncepci „tolerance“. Ale právě to Bible tak jasně učí. A pro křesťana je nejvyšší autoritou Bible, ne postmoderní myšlení. Bible sama by měla určovat, čemu věříme a co hlásáme ztracenému světu. Zde nesmíme váhat, ať už bude postmoderní svět považovat naši víru za nebezpečné projevy netolerance.

Tolerantní netolerance

Nejtypičtějším rysem postmodernismu je jeho uctívání tolerance. Ale „tolerance“, kterou šíří postmodernisté, je ve skutečnosti zvrácenou a nebezpečnou deformací skutečné ctnosti.

Je třeba si uvědomit, že tolerance není nikde v Bibli zmíněna jako ctnost, s výjimkou míst, která hovoří o vytrvalé trpělivosti a shovívavosti (sr. Ef 4,2). Ve skutečnosti je dnešní představa tolerance pateticky ubohým konceptem ve srovnání s láskou, kterou mají křesťané podle příkazu Písma prokazovat i svým ne-

přátelům. Ježíš řekl: „Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám činí příkoří“ (Lk 6,27–28; sr. vv. 29–36).

Když naši prarodiče hovořili o toleranci jako o ctnosti, měli na mysli něco takového. Tolerance znamenala respektovat lidi a být k nim vlídní, i pokud jsme přesvědčeni, že nemají pravdu. Postmoderní verze tolerance však znamená, že nesmíme názory a postoje druhých označit jako mylné nebo nesprávné.

Přijímat veškerá přesvědčení jako rovnocenná může být jen stěží považováno za ctnost, ale jedná se o prakticky jedinou „ctnost“, kterou postmodernismus uznává. Tradičními hodnotami (včetně pokory, sebeovládání a cudnosti) se ve světě postmoderního uvažování otevřeně pohrdá a někdy bývají dokonce označovány za něco špatného.

Jak se dalo čekat, oslava postmoderní tolerance měla na skutečné ctnosti v naší společnosti katastrofický dopad. V tomto věku „tolerance“ se nyní podporuje to, co bylo dříve zakázáno. To, co dříve všichni chápali jako nemorální, se nyní oslavuje. Manželská nevěra a rozvod se staly normou. Klení a vulgarita jsou samozřejmostí. Postmoderní „tolerance“ systematicky převrací skutečné ctnosti naruby.

Proč se biblické křesťanství setkává s tak zuřivým odporem právě u lidí, kteří si o sobě myslí, že jsou vzorem tolerance? Nároky Písma na pravdu, a především Ježíšovo tvrzení, že On je jediná cesta k Bohu, diametrálně odporují základním předpokladům postmoderní mysli.

Křesťanské poselství je pro postmoderní uvažování smrtelnou ranou.

Dokud však budou křesťané pod vlivem naivity či zastrašování hlásat polopravdy a ubírat na Kristových smělých tvrzeních, církev se proti postmodernismu neprosadí. Potřebujeme znovu objevit jedinečnost evangelia. Potřebujeme znovu nabýt důvěru v moc Boží pravdy. A potřebujeme směle hlásat, že Kristus je jedinou a skutečnou nadějí lidstva.

Možná to nebude to, co lidé v našem pseudotolerantním věku postmodernismu chtějí slyšet, ale to pravdu evangelia nezmění. A právě proto, že je Kristovo evangelium pravdivé a je jedinou nadějí tohoto ztraceného světa, je důležité, abychom zůstali věrni odkazu, který nám byl svěřen.

Původně publikováno v časopise Expositor, č. 04, březen/duben 2015.

www.cbikromeriz.cz

KAZATEL A TEXT

Phil Newton

Při poslechu některých kázání obhájců víry v biblickou neomylnost, by se člověk mohl ptát: „Proč takový povyk ohledně neomylnosti Písma?“ Zastávat neomylnost znamená jen málo, pokud to není spojeno s kazatelnou. Ujišťovat o neomylnosti písemně nebo v konverzaci nepůsobí přesvědčivě, pokud to nemění způsob, jak kazatel zachází s biblickým textem za kazatelnou.

Někdy mě šokuje, jak málo se otevírá Slovo na konferencích a kongresech těch, kdo tvrdí, že stojí pevně na autoritě Božího Slova. Vzpomínám si, jak jsem se před mnoha lety zúčastnil konference Jižních baptistů pro pastory a vyslechl jsem nejméně deset kázání. Jen dvě z deseti byla výkladová. Avšak ta ostatní byla vyzdvížena jako vzory biblického kázání. Nebylo to tak, že by ta ostatní kázání neřekla nic k morálním hodnotám, ale chyběla jim autorita a moc, duchovní hodnota, protože nebyla založena na biblickém textu. Tato kázání mě neposu-

nula ke Kristu, což by měl být případ věrných biblických kázání.

Nepotřebuji však ukazovat na druhé. Pokud se stanu lhotejným vůči Božímu Slovu, může se to samé stát mně za mojí vlastní kazatelnou. Pokud nenechám text Božího Slova promlouvat ke shromáždění, mohu tam stát, číst text, kázat celých 45 minut a skončit, aniž bych řekl něco, co by mělo věčnou hodnotu, něco, co proměňuje životy. Jak se tedy vyhnout pasti pokušení udělat dojem na druhé svou vlastní chytrostí nebo homiletickými či rétorickými schopnostmi? Dovolte mi nabídnout pár otázek, které pomohou kazatelům a učitelům se lépe připravit ke „kázání Slova“.

1. Je biblický text jádrem kázání nebo jen doplňkem k záležitosti, o které káží?

Své roky dospívání jsem proseděl při bohoslužbách, kde pastor přečetl text a odbočil od něho. Propojování novinových výstřížků, příběhů od „starého doktora XY“ a moralistických aforismů nepřine-

se Božimu lidu nic, ani těm bez Krista!
Dejte jim Slovo - nic víc a nic míň!

2. Hledá kazatel text, který potvrdí jeho myšlenky, nebo biblický text jeho myšlenky formuje?

Než jsem se vydal biblickému kázání, vzpomínám si, jak jsem sedával a pokoušel jsem se vymyslet téma kázání, když jsem za někoho zaskakoval. Jak bych si přál ta kázání odvolat! Zasloužila by si vůbec ten zvláštní titul „kázání“? Ty nedbalé pokusy kázat jen dokazovaly, jak povrchní bylo v té době mé pravidelné čtení Slova. Také odhalily můj předpoklad, že mé myšlenky jsou hodny toho, abych je podstrčil čekajícímu shromáždění. Výsledkem chabého studia Slova je vyškrabování textu, který by se hodil k vlastním myšlenkám. Pojdme to z našich kazatelen vykázat!

3. Utkal se kazatel s historickou, gramatickou a teologickou podstatou textu?

Prostupuje a formuje jeho pochopení textu ve světle těchto oblastí jeho kázání? Víím, že tyto dvě otázky vyžadují před vstupem za kazatelnu daleko více práce! Avšak vědomí, že nám, kdo paseme stádo, byli svěřeni ti, kdo byli vykoupeni krví Ježíše Krista (Sk 20,28), znamená, že se neopovažujeme vyhybat se tvrdé práci – takzvané mravenčí přípravné práci, když přijde na kázání. Vzpomínám si, jak mi jeden mladý muž řekl, že je povolán kázat, a s radostí se do toho pustí, i když, jak připustil, nerad čte a studuje. Řekl jsem mu, aby se vrátil a přezkoumal své povolání. Pokud nenachází radost ve studiu, zkoumání a čtení při přípravě na kázání, pak nemá za kazatelnou co dělat. Je to pro ty,

kdo pasou Boží stádo, příliš? Vybičujte se ke studiu. Propracujte se skrze historické, gramatické a teologické nástroje. Porozumějte kanonickému, kulturnímu a doktrinálnímu kontextu. A pak vytvořte kázání z ovoce svého studia.

4. Je hlavní bod biblického textu tématem kázání?

Ve shromáždění nyní procházíme knihu Genesis, a tak se mi tato otázka často připomíná. Když člověk káže Genesis, nechá se velmi lehce odvést k velmi nápomocným a užitečným morálním lekcím, a při tom mine celkovou podstatu textu. A tak by se takové kázání díky svému morálnímu obsahu dobře hodilo na setkání občanského klubu, aniž by nabídlo něco ze záměru Genesis ukázat nám dílo Stvořitele v tom, že si pro Sebe oddělil a vykoupil lid. Ústředním bodem by se místo Hospodina Boha, který prozřetelně působí, aby přinesl Svému lidu vykoupení, mohl stát osobitý ráz Starého zákona.

5. Odkrývá struktura kázání podstatu biblického textu nebo jednoduše ukazuje na chytrost kazatele?

Mám rád shrnutí dobrého kázání. Pokud však toto shrnutí nevychází z textu, může obsahovat velké prázdné řeči a chytlavé fráze, a poslouží k tomu, aby odvrátilo pozornost posluchačů od Božího Slova ke kazateli. Znamená to, že ve shrnutí se musí objevovat jen fráze z Písma, aby bylo přesné? Jistěže ne, ale musí být věrně tomu, co říká text.

Je mi jasné, že byste k tomuto malému osobnímu soupisu pro kazatele, který uvažuje nad využitím času při přípravě k vyučování a kázání, mohli přidat ještě

další otázky. Avšak doufám, že těchto pět otázek poslouží jako štědrí přátelé k povzbuzení a někdy i k postrčení k věrnému výkladu Božího Slova.

The Founders Blog

*Původně publikováno v časopise
Reformace.*

DEVATERO VÝHOD VÝKLADOVÉHO KÁZÁNÍ

Tony Merida

Výkladové kázání je přístup, který se zakládá na jistých teologických náhledech, jako je role kazatele podle Písma, podstata Písma a působení Ducha. Proto je těžké velkou část prospěšnosti výkladového kázání změřit. Přesto stojí toto devatero praktických teologických výhod za povšimnutí.

1. Výklad směřuje pozornost k biblickému učení. Člověk musí kázat na každou doktrinální otázku, pokud káže celý úrdek Boží. To zabrání kazateli, aby se zabýval jen svými oblíbenými předměty, a posluchačům to přinese teologickou stabilitu.

2. Dobře provedený výklad je užitečný pro obě skupiny obecnstva: pro věřící i nevěřící. Pokud člověk káže Písmo z pohledu dějin spásy, které vrcholí v Ježíši, pak se evangelium stane přirozeně součástí každého kázání. Nevěřící bude konfrontován se svou potřebou pokání a svou nadějí, která je v Kristu. Na druhé straně bude výklad způsobovat růst věřících ve sboru a připomínat jim, že nepracují, aby se jim dostalo milosti, ale z milosti a skrze milost. Jsem tedy velikým fanouškem, a doufám, že i vykonavatelem, výkladu naplněného evangeliem.

3. Výklad propůjčuje poselství autoritu. Kazatelé, kteří se snaží jen udělat dojem svou britkostí nebo naplňují svá kázání nekonečnými příběhy, ztrácejí au-

toritu. Autorita kázání není v názorech, příbězích nebo pozorováních kazatele. Autorita pochází z Božího slova.

4. Výklad klade důraz na Písmo. Kazatelé mohou tvrdit, že věří v dostatečnost Božího slova, ale pokud své lidi v textu doslova nevykoupou, pak svou víru v praxi popírají. Jak moc věříte Bibli, to svým lidem prozradíte způsobem, jakým ji používáte. Tak zdůrazňujete Písmo více než jen opakovanými frázemi.

5. Výklad je zaměřený na Boha, ne na člověka. Začne-li kazatel Božím slovem namísto populární myšlenky nebo rozpoznané potřeby, odhalí lidem podstatu a pravdu trojjediného Boha, který je jejich největší potřebou.

6. Výklad poskytuje bohatství materiálu ke kázání. Procházením celého Písma se vyhnete redukcionismu, což znamená, že nebudete vybírat jen otázky, které se jeví jako důležité (peníze, sex a moc). Bible vám poskytne více předmětů ke kázání, než jste kdy snili. Holistický přístup vytvoří holistické křesťany.

7. Výklad dává růst osobě, která Slovo hlásá. To je ta nejradostnější část oddanosti výkladu. Díky studování textu týden co týden porostete jako uředník a svou duši budete neustále naplňovat duchovní potravou.

8. Výklad zajišťuje nejvyšší úroveň biblických znalostí členů shromáždění. Pravidelným výkladem Božího slova vyškolíte skupinu lidí, která bude znát Písmo. Dále jim nejen připomenete, kdo jsou v Kristu a jak oslavovat Boha, ale také je naučíte myslet křesťansky. Jiné typy kázání mohou poskytnout náplast na potřebu člověka, ale nepřemění jejich světonázor, dokud nepochopí myšlení Ducha svatého ve Slově. Výklad je základní prostředek k proměně lidí obnovou jejich myslí (Ř 12,2).

9. Výklad vyučuje lidi, jak studovat Bibli samostatně. Staré rčení je pravdivé: „Dej

člověku rybu a nakrmíš ho na jeden den. Nauč ho lovit a zajistíš mu potravu na celý život.“ Systematickým procházením textů a knih naučíte lidi, jak se zabývat textem. Pochopí důležitost kontextu, slov a biblických žánrů. Poté, co jsem výkladově kázal na různých místech, jsem zjistil, že lidé jsou schopní předpovídat můj další bod a vidět, jak jsem se k němu dostal. Výkladové kázání vytváří výkladové kazatele a výkladové studenty.

Prospěšnost výkladu je tedy obrovská. Zdá se, že žádný jiný přístup ke kázání nepřináší takové výhody.

ZE ZPRÁVY A NAUČENÍ O KAZATELSTVÍ

Jan Amos Komenský

Jak mocně kárat

Hlubokému účinku napominání a kárání napomáhá dvojí:

1. Líčení hříchů a jejich následků.
2. Názorné ukázání trestů, které přijdou, pokud se nenapraví.

K tomu, aby kárání posluchače jen nerozhněvalo a nepodráždilo (a to se stává, neboť vřed lidských nepravostí je nesmírně citlivý), ale přineslo zahanbení a nápravu, nám může pomoci následující:

1. Aby kazatel nekáral osoby, ale hříchy. Být veřejně zahanbován je těžké, ba téměř nesnesitelné, protože pak se zdá, že ten či onen pořád podléhá svým choutkám a vášním. Proto se to má navléct tak, aby člověk, kterého se to týká, ve svém svědomí své hříchy rozpoznal. Krásný příklad takové prozíravosti máme v Kristu (Mt 11,6).

2. Aby mluvil proti hříchům a ne obecným lidským nedostatkům a pokles-

kům. Někteří lidé omílají stále dokola stejné věci a ty důležitější přitom vynechávají. O takových Kristus řekl, že cedí komára, ale velblouda spolknou, což posluchače nutně uráží a říkávají: A on je snad anděl? Pak začnou pozorněji sledovat kazatelovy skutky a budou mu oplácet stejnou mincí.

3. Aby káral, ale neposmíval se, tj. nemluvil jízlivě, ale pokorně, s prosbou a touhou. Může říct: Ach moji posluchači, nedělejte to, Bůh se dívá a hněvá se, mějte se sebou slitování, nepřivolávejte na sebe Boží hněv, neházejte za hlavu Boží varování. Nebo nad tím kazatel může projevit lítost, že tomu nemůže zabránit: Nevím, co říct, nemohu to změnit, ani někomu dát jiné srdce, jen trochu přispět tím, co mi Bůh někdy říká. A prosím vás, pro slávu Boží, pro vaše spasení, pomyslete na všechny možné důsledky!

4. Domluvu zmírní i to, když do ní kazatel zahrne sám sebe: Styďte se, že jsme takoví. Jak řekl Jan Zlatoústý: „Sám na sebe naříkám, sám sebe soudím, sám sebe kárám; a kdo mě slyší, ať si dá pozor, aby o sobě také smýšlel správně.“

5. Když ukazuje hříchy na nepřítomných lidech, např. Kainovu troufalost, Jidášovu nevěru, Petrovu povážlivost.

6. Pokud nemluví za sebe, ale jakoby zastupuje Krista, apoštola nebo proroka: To vám neříkám já, ale sám Pán. Ať ti, kterých se to týká, poslechnou ne mne, ale Písmo.

7. Když slušně a krátce vysvětlí, proč o tom mluví: Já bych si netroufal tento hřích vyťahovat a tak často omílat, kdyby mě k tomu nevedla povinnost, přímý Boží příkaz, příklad proroků a apoštolů a zjevná hrozba pro naši spásu. Pomůže-li to někomu k pokání, budu chválit Pána Boha, a pokud ne, aspoň vysvobodím svou duši.

8. Též pomáhá předložení ke zvážení: Zvažte sami, zdalipak to není ošklivý hřích či zvyk; povězte mi, měl bych k tomu mlčet?

9. Když posluchačům dokazuje svou lásku, aby pochopili, že je kárá, protože

je vroucně miluje, ne z hněvu a rozhořčení (2K 4).

Jak mocně povzbuzovat

Povzbuzování utrápených je mocné, pokud kazatel:

1. Dobře vyučuje o štědrosti a jistotě Božích slibů (a v jaké situaci platí).

2. Často připomíná příklady svatých, kteří si prošli podobnými věcmi.

3. Živě líčí nesmírnost nadcházejícího potěšení a slávy, která čeká zbožné v nebi, a že i zde na zemi po těžkostech často přichází milé odpočinutí.

4. Ukazuje, že i bezbožní mají svá trápení a čeká je soužení ještě mnohem horší. A proto je lepší trpět zde, kde se s trápením stále mísí (aspoň vnitřní) potěšení a všechno se nakonec promění v nevýslovnou radost.

To vše je třeba dobře připravit vzhledem k danému textu a potřebám posluchačů a vztáhnout na nemoc, chudobu, osiřelost, pronásledování, povzbuzení nebo smrt; pak to nebude bez užitku.

Z knihy Zpráva a naučení o kazatelství.

MODERNÍ CHVÁLY ALE PŘIVÁDĚJÍ LIDI K JEŽÍŠI! NEBO NE...?

Jonathan Aigner

Zamyslete se nad tímto komentářem, který jsem obdržel ke článku „Modernizované písně“.

Snažil jsem se Bohu vyhýbat celý svůj život. Nerozpoznal bych tradiční píseň od moderní. Nikdy jsem nevstoupil do kostela ani na krok... až do mi-

nulé neděle. Lidé na pódiu zpívali píseň od Davida Crowdera a já jsem pocítil pravou Boží přítomnost. Nikdy jsem nic takového necítil. Z očí se mi řinuly slzy a hned poté jsem se poklonil Ježíši a rozhodl jsem se odevzdat Mu svůj život. Položím vám jednodu-

chou otázku... nestálo to snad za to, aby píseň Davida Crowdera – kytary, moderní slova a to všechno – byla napsána a zazpívána tímto způsobem? Osoba v lavici vedle vás.

Tento druh protestu je docela běžný, jak na tomto blogu, tak i jinde. Slýchávám ho, co si jen pamatuji. „Neuctíváme tak, jak jsme byli zvyklí, protože to nepřivádí lidi k Ježíši. Vy ale chcete, aby lidé přicházeli k Ježíši, že? **Že ano? Měl byste chtít, aby lidé přicházeli k Ježíši!**“

Jeden pastor to vyjádřil takto: „Když nejsme ochotní změnit způsob uctívání tak, aby mu naše kultura rozuměla, říkáme světu, že může jít do pekla.“

Ale ne. Abych se ujistil, že obzvláště mým evangelikálním přátelům a čtenářům nepřipadám jako zlý a necitlivý člověk, měl bych něco vysvětlit. Chci, aby lidé přicházeli k Ježíši. Ale moje odpověď na tento komentář je: „Ne.“

A to z toho důvodu, že hudba nepřivádí lidi k Ježíši. Ježíš sám odvádí tuto práci dostatečně obdivuhodně skrze Ducha svatého, jistě lépe než pohled na plnovous Davida Crowdera zblízka.

Ale v našem myšlení je ještě hlubší omyl. Uctívání není evangelizační prostředek. Neuctíváme společně, abychom přitáhli nevěřící. Uctíváme společně, protože Bůh je toho hoden. Uctíváme společně, protože tento štědrý Bůh nás povolal do svého příběhu a narouboval nás k sobě jako lid smlouvy. Uctíváme společně, protože zoufale potřebujeme říkat a opakovat a slyšet a znovu slyšet ten příběh. Uctíváme společně, abychom se znovu správně soustředili, aby nás to

tvářovalo a abychom byli obnovováni skrze Boží dary. Potřebujeme liturgii. Potřebujeme Slovo a svátost.

Kázání k poctě

Věděli jste, že máme na společném uctívání pracovat?

Také jsem to dlouho nevěděl, i když jsem vyrostl uprostřed hnutí růstu uvnitř církve. Věděl jsem jen to, že podstatou „uctívání“ je dostat co nejvíce pozadí do sedadel, uchvátit je divadelní produkcí jasných světél a blyštivých předmětů. Přece tou nejmodernější a nejskvělejší v ježíšovském zábavním světě. A po falešné nánadě jsme jim předložili evangelium.

V určitém bodě jsme se usnesli, že služba uctívání je tím nejlepším místem, na kterém se děje evangelizace. Vždyť když uděláme ty věci dost zajímavě, legračně, dynamicky a zábavně, můžeme tím lidi dostat. Zorganizujte tedy minikoncert následovaný vystupem moderátora, který ví, jak rozžhavit publikum, namíchejte do toho pár věcí o Ježíši a máte to.

I náš jazyk se dramaticky změnil, jak jsme se naučili půjčovat si z naší kultury zábavy. Místo svatyně, místa útočiště, máme hlediště. Místo kazatelný a stupínku máme pódium. Máme účinkující a diváky. Sbory si teď najímají „producenty“ chval. Naše hudba je zcela současná a komerční. Nemohli bychom ani dělat nic jiného. Ztratili bychom spoustu lidí.

Abý to bylo ještě horší, naučili jsme se to mít rádi. Je hezké přijít do sboru a nechat se bavit. Vyhodte liturgii oknem ven. Nechci pracovat, chci zde sedět a tloustnout z duchovních sacharidů, které přede

mne položí. A pokud hodnota produkce klesne, vždycky mohou jít o kus dál a najít si další sbor rychlého občerstvení, který mi bude vyhovovat.

Členové shromáždění už nemají možnost se účastnit jinak než zpíváním spolu s účinkujícím, pokud mají chuť. Je to, jako kdyby zpívali „Škoda lásky“ na pivním festivalu. Vytratilo se nám, že se scházíme k posvátnému úkolu, a ne abychom si to užili. A draze za to platíme. Už nemáme příležitost tvořit dohromady Boží lid, nechat se přetvářet Božími dary a hníst křesťanským příběhem.

A v případě, že by se někdo ptal – ve skutečnosti to evangelizaci z dlouhodobého pohledu nepomohlo. Pořád se to zmenšuje. Podívejte se, když soutěžíte s každou další podobou zábavy – s televizí, filmy, hudbou a sporty – prohrajete. Tyto věci jsou vždycky zábavnější, alespoň pro ty, kdo zábavu vyhledávají. To neznamená, že v neděli ráno zamykáme dveře. Naopak, a to je ta ošidná část. Evangelizace je vždy vedlejším produktem pravého křesťanského uctívání. Problém je, že jsme si mysleli, že abychom s tím mohli začít, musíme být platnými hráči na trhu zábavy. A někde v průběhu jsme propadli iluzi velikosti, začali jsme posuzovat svou evangelizační hodnotu počtem lidí, které jsme dokázali vmáčknot do budov.

Zrušte vazelínu a lžici na boty

Ale ve chvíli, kdy se odvrátíme od našeho bezprostředního úkolu, abychom se pokusili vydělat, opět ztrácíme. Stanley Hauerwas to říká dobře: „Problém s uctíváním obzvláště v takové formě, aby za-

bavil ty, kdo jsou tu „noví“, není to, že jde o zábavu, ale že bůh, který je tak představován, nemůže být ten Trojjediný.“

Tak tedy zpět k Davidu Crowderovi. Je provedení jeho písní nebo hudební úpravy kancionálových písní dobrá věc? To je, myslím, k diskuzi. Ale nemyslím si, že odpověď může znít: „Je to v pořádku, protože to přivádí lidi k Ježíši.“

Píseň pozvání

Co se tedy stane, když nebudeme službu uctívání přizpůsobovat tomu, aby přitáhla nevěřící?

Budeme muset začít brát neděle zase vážně. Všichni. A potom, až hodiny odbíjí poledne, budeme muset vyjít.

- Vyjděte a nakrmte hladové.
- Vyjděte a oblékněte nahé.
- Vyjděte a spojte se s lidmi, kteří nevy-
padají jako my, nepřemýšlejí jako
my, nejednají jako my, nevolí jako
my a obvykle nás nemají rádi.
- Vyjděte a bojujte za spravedlnost.
- Vyjděte a ukončete útlak.
- Vyjděte a vyhlašujte znovu ten pra-
starý příběh.
- Vyjděte a mluvit s těmi, kdo utíkají
od Boha a Boží církve.
- Vyjděte a přestaňte odrážet těžké otáz-
ky našimi obvyklými únavnými klíše.

A všechno to dělejte ve jménu Toho, který nás poslal. A potom znovu v neděli ráno otevřete dveře dokořán. Pak budeme skutečně církví.

Vykoupené požehnání

Nemohu přestat myslet na chytlavou a usvědčující píseň Freda Pratta Greena:

Když církev Ježíšova zavře dveře, aby hluk dopravy neutopil hlas modlitby, ať si díky svým modlitbám, Pane, desetkrát silněji uvědomíme, že svět, před kterým se zavíráme, je naším křesťanským polem zájmu.

Kdyby nás ve chvílích, kdy se naše srdce vznášejí oddaností vysoko nad tímto hladovým trpícím světem, naše písně omámily tak, že bychom zapomněli na jeho potřeby, přetav

naše křesťanské uctívání do křesťanských činů.

Pokud dary, které přinášíme, peníze, talenty, čas, slouží k utišení našeho svědomí, k naší tajné hanbě, Pane, ukázní, inspiruj nás způsobem, jakým dáváš, nauč nás, Spasiteli, jak žijí praví křesťané.

Přetav naše křesťanské uctívání do křesťanských činů. Kéž se tak stane!

OSOBNÍ ZBOŽNOST

SEDM ZNAKŮ HLUBOCE SMRTELNÉHO HŘÍCHU

Tim Challies

Ne všechny hříchy jsou stejné. I když na vás každý hřích přivolává Boží hněv a i když každý hřích stačí na vytvoření věčné propasti mezi Bohem a člověkem, nejsou všechny hříchy totožné. V deváté kapitole svého spisu *Overcoming Sin and Temptation* (Překonávání hříchu a pokušení) John Owen chce, abyste se zamysleli nad přetrvávajícím hříchem ve svém životě a určili, zda jde o „obyčejný“ hřích nebo jeden z těch obzvláště smrtelných, a proto vyžaduje něco více než obvyklý vzorec umrtvování hříchu. Smrtelnost hříchu není až tak spojená s druhem toho kterého hříchu, ale s tím, jak hluboce zakořeněný je ve vašem životě, a s tím, jak jste vůči Bohu zareagovali, když vám ho odhalil. Zde je sedm znaků hluboce smrtelného hříchu:

1. Váš hřích je hluboce zakořeněný a je pro vás zvykem. Mohou existovat hříchy, které byly ve vašem životě tak dlouho a v takovém měřítku, že už vám

nepřipadají šokující nebo obzvláště znepokojujivé. Vaše mysl a svědomí se kvůli tomuto hříchu zatvrdily a ten prorostl do vašich myšlenek a zvyků. Můj příteli, nacházíš se na nebezpečném místě, jestliže ses s tímto hříchem sžil. „Pokud nedojde k nějaké mimořádné změně směru, nemá taková osoba na světě žádný důvod očekávat, že skončí pokojně.“

2. Prohlašujete, že vás Bůh přijímá, ale s tímto hříchem nebojujete. Víte, že ve vašem životě je běžný jistý hřích, a přesto nepřestáváte prohlašovat, že jste v Kristu přijati. I když vám Bůh tento hřích odhalil a i když jste neučinili žádný opravdový pokus tento hřích umrtvit, stále na sebe vztahujete Boží milost v evangeliu a stále nacházíte útěchu v pokoji evangelia. Owen chce, abyste věděli, že když si pěstujete ten velký hřích, nemůžete sami sobě kázat Boží pokoj. Evangelium nenabízí žádnou útěchu

těm, kdo tančují zavěšení do svého nejoblíbenějšího hříchu.

3. Vztahujete milost a milosrdenství na hřích, který nemáte v úmyslu umrtvit. Nemůžete prohlašovat, že evangelium přikrylo váš hřích, pokud nemáte v plánu s tímto hříchem bojovat. „Vztahovat odpuštění na hřích, který není usilovně umrtvován, je jako přivodit po evangelium smrt tělu.“ Vaše srdce někdy touží po pokoji s Bohem, ale zároveň touží po uspokojení toho hříchu. V těchto případech můžete ukvapeně vzhlednout k evangelium, aby utišilo vaše svědomí, i když nemáte vůbec v úmyslu s tímto hříchem přestat. Ale evangelium vám nedovoluje vztahovat Boží odpuštění a milost na hřích, který milujete a hodláte se ho držet.

4. Tento hřích je často úspěšný při svádění vašich žádostí. Jsou chvíle, kdy se vaše srdce těší z hříchu, i když vlastně navenek tento hřích nekonáte. Pokud se hřích stane vašim potěšením a pevně přilne k vaší duši, je to nebezpečný znak obzvláště smrtelného hříchu. To platí, i když ten hřích nepácháte. Pokud se těšíte v hřích, a ne v Bohu, vaše duše je odtahována od vašeho Spasitele.

5. Jste proti hřích jen ze strachu z nadcházejícího trestu. Když se stavíte proti hřích nebo ho nekonáte jen kvůli tomu, že se bojíte trestu, je to znamení, že se hřích významně zmocnil vaší vůle. V takovém případě nenacházíte potěšení v konání Boží vůle, ale jen se bojíte následků neposlušnosti. Pravý křesťan bojuje s hříchem z touhy těšit Boha a nacházet své potěšení v Bohu.

6. Uvědomujete si, že Bůh dovoluje jeden hřích ve vašem životě, abyste si uvědomili další hřích. Jsou chvíle, kdy vám Bůh dovoluje bojovat s jedním hříchem, aby vám odhalil ještě hlubší hřích. „K vyvolání starého hříchu může Bůh dovolit nový hřích, stejně jako seslat nové souzení.“ V takovém případě Bůh vykonává otcovskou kázeň. Pokud vás Bůh kázní tím, že ve vašem životě dovolí další hřích nebo přivodí nějaké souzení, posílá vám zprávu o tvrdosti vašeho srdce a hloubce vašeho hříchu. Dbejte na takové varování!

7. Když vám Bůh odhalil váš hřích, zatvrdili jste vůči Němu své srdce. Bůh vám laskavě odhaluje váš hřích skrze své slovo, skrze svědomí, skrze ostatní křesťany a skrze mnohé další prostředky. Když odhaluje váš hřích, také vás vybízí, abyste proti němu něco podnikli. Pokud neustále odmítáte Jeho pomoc a zatvrzujete kvůli tomuto hřích své srdce, jste ve velmi nebezpečném stavu. „Nevyslovitelná jsou zla, která jsou v takovém srdci. Každé konkrétní varování člověku v takovém stavu je nedocenitelná milost. Jak moc kvůli nim takový člověk opovrhne Bohem, který se proti nim staví! A jakou nekonečnou trpělivost má Bůh, že někoho takového nevyžene a že ve svém hněvu neodpřisáhne, že nikdy nevstoupí do Jeho pokoje!“

Křesťane, zhodnoť svůj hřích a tvrdě proti němu bojuj. Je to Boží milost, že odhaluje tvůj hřích, a je Boží milost, že ti dává všechno, co potřebuješ k jeho umrtvení.

DOPISY ČTENÁŘŮ

✉ *Zdravím, čas od času se vracím k článkům na portálu „Zápas o duši“ a v poslední době hodně přemýšlím o úvaze pana Steigera na téma Nové nebe a nová země. Přesněji o problematice té části tvorstva, které říkáme zvířata. Ani nevím, zda lze hovořit o jednotlivých částech, když vše bylo a je jeden celek, i když dnes porušený a fatálně. Dříve mě tyto otázky mýjely obloukem, ale čím víc zažívám přítomnosti např. s domácími zvířátky, mí soupeřníci životem jsou především kočky, které, jak jsem zjistil, mi obdivuhodně pomáhají jít životem, a nelze již jen přihlížet. Bylo by to na dlouhé povídání. Jenže pak přichází mnohdy opravdu hrozný konec, selhání ledvin, utrpení, umírání, bolest k nevydržení. A tak se stále více ptám, zda Bůh nezapomene na utrpení těchto tvorečků a nenechá je zmizet v někte v propadlišti starého porušeného světa. Stále více se ptám, že když živý tvor cítí, že má zlomenou nohu, nebo zranění, zároveň tak musí cítit každé dle svého uzpůsobení i blaho, mír, radost. To je argument pro ty, co poukazují na to, že zvířatům je vše jedno a nepotřebují věčný život ve svých potřebách.*

Pokud by mi pan Steiger mohl pár větami objasnit přesněji jeho názor na tuto problematiku, byl bych rád. Shledávám totiž, že pan Steiger uvažuje velmi konstruktivním způsobem ve smyslu ducha Kristova.

Děkuji za případnou odpověď, s pozdravem J. H.

Bratře H.,

tady je Pavel Steiger. Nevím, co bych dodal k článku „Nové nebe a nová země“. Jenom člověk byl stvořen k Božímu obrazu, nikoli zvířata ani zvířátka. Všechno stvoření ale svým bytím oslavuje Boha, každé jiným způsobem:

◆ *Není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, jiné ryby. A jsou tělesa nebeská a tělesa pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. Jiná je záře slunce a jiná měsíce, a ještě jiná je záře hvězd, neboť hvězda od hvězdy se liší září. (1K 15,39–41)*

Ze stvoření jenom člověk byl stvořen jako morální bytost. Jenom člověk umí rozeznat dobro od zla. Jenom člověk je uzpůsoben mít duchovní vztah s Bohem. Kvůli člověku padlo všechno živé i neživé stvoření potažmo celý vesmír. Proto Ježíš mohl vykoupit z hříchu jenom člověka. Nicméně, zvířata ale i vesmír očekávají Kristův příchod:

◆ *Víme přece, že veškeré tvorstvo až po dnes společně sténá a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekáváme přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla. (Ř 8,22–23)*

Nemohu být dogmatický, ale až přijde Pan Ježíš, tak víme, že přetvoří nejen naše tělo, ale i těla nebeských těles, protože stvoří novou zemi i nebe tzn. celý vesmír. Veškerým tvorstvem jsou jistě míněna i zvířa-

ta. Jestli budou na nové zemi zvířata ne-
vím. Mohou i nemusí být. Chápu, že máte
rád vaše kočky, ale musíme především
milovat Boha celou svou bytostí naprosto
před každým a vším. Musí nám stačit, že
Pán Bůh chyby nedělá a vše co udělá se
svým stvořením, ať s kočičkou nebo s ná-
mi, Jej oslaví. Oslavujte Boha, protože On
ví, jak naloží i s komárem ke své slávě. On
má prvenství ve všem. Až Krista uvidíme
tváří v Tvář, potom se nám všechny vezdej-
ší „starosti“ rozplynou vniveč.

V Jeho Svrchované Milosti
Váš pavel steiger

*****

☒ *Vážení, přijměte moji omluvu
a rozhodnutí, že už nebudu odebírat „Zá-
pas o duši“, prosím, již neposílejte. Děkuji
za dosavadní zásilky.*

*Jsem už ve vysokém věku, mám pro-
blém udat brožurku mezi svými přáteli,
neboť navždy odcházejí. Jsem si vědoma
nedostatečného příspěvku, který občas
zasílám na vaši činnost.*

*Přeji vám dostatek zapálených a mla-
dých lidí pro vaše bohulibé počínání.*

Vaše Jaroslava L.

*****

☒ *Vážení a milí,
poslední číslo Zápasu o duši jsem pře-
četla s potěšením, což se mi vždy nepoda-
řilo u dřívějších čísel tohoto roku – ale ne-
ní z toho třeba nic vyvozovat už i proto,
že jsem stařena... Prosím, přijměte aspoň
tento penízek na kafe.*

*Nemusíte mi odpovídat, jsem jen ta-
kový odběratel na samém ocásku a už*

*jsem jako pára nad hrcem – jsem ale
ráda za minulost, mám všechna čísla za
mnoho roků a děkuji tímto za vaši las-
kavost.*

*Ze srdce
Věra B.*

*****

☒ *Dobry den, chtěla bych odhlásit
odběr časopisu „Zápas o duši“, jelikož ne-
souhlasím s pětibodovým kalvinismem,
a tudíž mě nová čísla tohoto časopisu ne-
oslovují.*

S Božím požehnáním Š.

Pokoj vám,

děkujeme za vaši zprávu,

Zápas o duši chce křesťanům pomá-
hat v následování Krista a v růstu do zra-
lého lidství, měřeno mírou Kristovy pl-
nosti (Ef 4,13).

Proto zápasíme o následování Krista
s Božím slovem před očima. Vždyť On
nás vyzývá, abychom „učili ucedníky,
aby zachovávali všechno, co nám přiká-
zal“ (Mt 28,20). Jeho slovo je měřítkem
naší víry a je studnicí poznání Boha, ze
které chceme čerpat.

Věříme, že to, co nazýváte pětibodo-
vým kalvinismem, je vyjádřením učení
Písma. Rozumíme však jen z částky, pro-
to chceme s Boží pomocí růst v pozná-
ní Pána skrze Jeho slovo. K tomu slouží
i časopis Zápas o duši.

Je nám to líto, ale dle vašeho přání ne-
budeme Zápas o duši již na vaši adresu
dále zasílat.

S přáním Božího pokoje,
Jan Suchý

Poutníková četba

Potěšení v Trojici

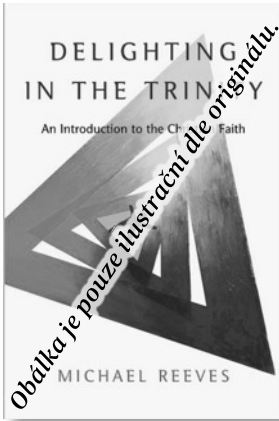
Michael Reeves

Proč je Bůh láska? **Protože je Trojice.**

Proč můžeme být spaseni? **Protože Bůh je Trojice.**

Jak jsme schopní žít křesťanský život? **Skrze Trojici.**

V této temperamentní knize nalézáme úvod do křesťanství a křesťanského života, který je od začátku do konce zakořeněn v trojediném Bohu – Otci, Synu a Duchu. Nejen osobu a dílo Krista, ale také modlitbu, církev a každý aspekt naší víry chápeme skrze Trojici.

„Pokud jste kdy měli pocit, že doktrína trojedinosti je přítěží, břemenem, které je třeba trpělivě nést, tato kniha změní váš pohled. M. Reeves představuje trojediného Boha jako to nejlepší na křesťanské víře. Na každé stránce k nám promlouvá svěžím způsobem, vytváří překvapivá spojení a připomíná nám, že Bůh evangelia je dobrou zprávou ve třech osobách.“

Zpráva a naučení o kazatelství v jazyce 21. století

Jan Amos Komenský

Na klíčových verších Písma autor objasňuje základní biblické pravdy. Pečlivě je rozebírá, věrný vlastnímu učení o používání příkladů, a tak nás přivádí k porozumění evangeliu a jeho zdroji ve všemohoucím Bohu. Vyzdvihuje přitom nádherné Boží vlastnosti, zásluhu Syna i Ducha svatého. Právě proto je kniha vhodná nejen pro kazatele, ale i každého čtenáře, který touží po porozumění Božím slovu. Text Komenského díla je čtivě a srozumitelně převeden do současného jazyka.

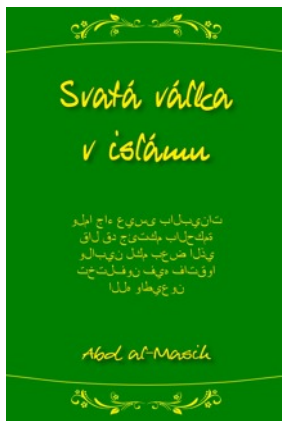
www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

Najdete v Poutníkově četbě

Svatá válka v islámu

Abd al-Masih

Tato drobná brožura je studií na téma války v islámu. Seznamuje čtenáře s ideovým porozuměním konceptu války jako takové, vysvětluje nejrůznější pochopení slova válka v koránu, na němž islám staví. Ukazuje, kdo všechno jsou podle koránu nepřátelé islámu, proti nimž je třeba bojovat, jak se na boj připravit, a o jaký boj se doopravdy jedná – nejde o duchovní boj, jako je tomu v křesťanství, ale o fyzický boj, který používá všechny dostupné

prostředky k fyzické likvidaci nepřítele. Korán slibuje všem bojovníkům veliké odměny již zde na zemi a další po smrti. V závěrečné kapitole se autor věnuje vztahu liberálních a radikálních muslimů a jejich vzájemnému boji.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Reformace.cz, Hošťálkova 1c
169 00 Praha 6**

Telefon do redakce: (+420) 222 268 917

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)